SOLDATUL

Nr. 197 | APARE MARȚEA, JOIA și SÂMBĂTA | Foaie de lămuriri și informații pentru ostași | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR. SĂRINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

CU INIMA ȘI FAPTA LÂNGĂ OASTEA ȚĂRII

Consiliul de Patronaj al operelor sociale publică situația recapitulativă a colectei din „Ziua Ostașului" dela 29-30 August. S'au strâns în acele zile lucruri ca să complecteze echipamentul de iarnă al vitejilor noștri ostași ce luptă pe frontul de Răsărit, pe cari lucruri Consiliul de Patronaj le prețuiește la o valoare globală de aproape o jumătate de miliard de lei.

Țara a dovedit astfel, că este cu inima și cu fapta alături de oștirea luptătoare a Țării, că distanțele cari ne separă fizicește nu ne-au deslipit sufletește unii de alții și că peste toate celelalte porunci ale vremii, cea mai vie și mai cuprinzătoare este aceea ce naște din sentimentul de comuniune al unității noastre naționale. In lucrurile cari au umplut magaziile Consiliului de Patronaj e însăși inima cea adevărată, de tot deauna caldă, a Țării. Cantitativ aproape un milion de piese diferite de îmbrăcăminte au fost colectate la apelul Consiliului de Patronaj, ceeace înseamnă că dintr'un milion de gospodării, ceeace reprezintă în medie a treia patre a țării, s'a desprins un obiect ca solie pentru cei ce sunt departe și luptă spre gloria și mărirea patriei. Dacă ținem seamă de socoteala simplă și lămuritoare, că altă treime a țării e în vârtejul acestei lupte, fie pe front, fie în uzine și în mine sau pe câmp și că cealaltă treime abia are ce-i trebuește pentru nevoile ei cele mai neîndurate de toate zilele, vom înțelege, că în zilele de 29 și 30 August s'a realizat nu numai o apreciabilă biruință materială, ci și o neprețuită afirmare a solidarității naționale în acest greu și măreț război, pe care îl purtăm împotriva primejdiei bolșevice de la Răsărit.

Se cuvine să menționăm, pentru semnificația ei, contribuția specială a grupului etnic german la această contribuție, care se cifrează la aproape 60.000 de piese de îmbrăcăminte colectate și predate Consiliului de Patronaj. Această contribuție reprezintă 6 la sută din colecta generală și dacă ținem seama de faptul, că populația sașă germană, care locuește în România reprezintă numai 4 la sută din populația totală a țării, vom aprecia contribuția grupului etnic german cu deosebire meritorie.

Faptul e cu atât mai îmbucurător, cu cât el afirmă încăodată perfecta aderiune a acestei vrednice populații la năzuințele poporului român și se integrează cu toate calitățile ei de rasă în ritmul solidarității naționale românești.

D. I. Cucu

Observatorul artileriei conduce focul de pe acoperișul unei clădiri, pe frontul Caucazului (P. P.)

REORGANIZAREA AGRICULTURII

Expunerea d-lui prof. Mihai Antonescu la deschiderea cursurilor administrative

In ultima parte a marelui său discurs, rostit la deschiderea cursurilor administrative, d. prim ministru prof. Mihai Antonescu a înfățișat astfel problema reorganizării agriculturii:

Domnilor, în această perioadă de toamnă, trebue să unim răspunderile de onoare cu răspunderile practice.

Dacă prin exemplul moral noi trebue să întreținem funcțiunile morale ale războiului, prin metodele simple trebue să organizăm și să întreținem activitatea economică.

Faceți ca, deoparte, prin colaborare cu industria și comerțul, să ne informați asupra măsurilor celor mai practice de luat, pentru a înlesni producțiunea și circulația bunurilor, iar în domeniul agricol, faceți ca în acest an, campania de arături și însămânțări să intre în primul plan al răspunderilor și acțiunilor dvs.

Am avut anul trecut, un an agricol dintre cele mai grele. Din nenorocire, d. Mareșal Antonescu, în misiunea lui istorică, a primit nu numai protivnicia împrejurărilor internaționale, dar și toate poverile anotimpului și ale încercărilor naturii.

Am trecut nu numai prin frământări internaționale, care au dus la prăbușirea sfintelor noastre granițe; am trecut prin frământări și nedreptăți interioare. Dar am trecut, în acelaș timp, prin cutremur, prin inundații și prin secetă.

Nu cred că pot să fie pe acest pământ încercări mai grele decât acelea pe cari le-am trăit noi, în ultimii doi ani.

Anul trecut, datorită iernei premature, nu s'a putut însămânța la noi Campania de primăvară, — care este în mare parte, și opera Dvs., — a putut să ducă la arareа și însămânțarea a 10.600,000 ha., într'un timp foarte scurt. Din nenorocire, seceta a împiedecat ca să putem culege recolta acestei munci.

Trebue ca, în toamna acestui an, să preîntâmpinăm riscurile unei recolte de primăvară și să facem imposibilul ca toate arăturile și însămânțările să fie făcute, pentru anul agricol viitor, din toamnă chiar.

Atrageți atențiunea țăranilor, îndrumați-i și ajutați-i ca să înțeleagă

D. Prof. MIHAI ANTONESCU

această datorie a lor. Faceți-i să simtă practic avantagiile unei recolte muncite, spre deosebire de o recoltă ajutată numai de Dumnezeu și din cer.

Și ca un exemplu, pentru Dvs. chiar, v'am adus azi pilda de ce face Dumnezeu, dar și de ce poate să facă omul, atunci când, cu înțelepciune, se face instrument al lui Dumnezeu.

Iată, d-lor, porumb din județul Ilfov, produs în aceiași comună, de țăran, nemuncit și neprășit la timp și fată, din aceiași comună, porumbul unui proprietar care și a adus aminte că „soarta omului în mâna lui stă".

Trebuie ca serviciile agricole și Camerele agricole să nu mai fie serviciu de birou, ci serviciu de teren. D-nii agronomi să lucreze pe câmp și să-și facă datoria de a fi învățătorii țăranilor. Aceasta, cu toată stăruința s'o urmăriți în campania agricolă din toamna acestui an: aratul adânc, semănat sănătos, semințe bune, însărmânțări conform planului agricol.

Acțiunea de aprovizionări trebue să dubleze această activitate de înlesnire a producțiunii. Colectarea cerealelor și organizarea transporturilor vă rog să o faceți din vreme.

Trebuie ca fiecare județ să ne întocmească cu metodele cele mai severe și cu mijloacele cele mai serioase, — pe care să considerați de azi că le aveți la îndemână, — evidența înregei producțiuni agricole.

Sunt unii dintre d-nii prefecți care consideră județul drept o unitate economică de sine stătătoare și printr'o doctrină economică de autarhie, nu dau toate datele asupra disponibilului județului, sau agravează și exagerează nevoile județului, în relațiunile pe cari le dau centrului. Nu este aceasta nici o imputare și nici o tendință de a critica modul cum v'ați îndeplinit funcțiunile, dar vă rog să înțelegeți că dacă era legitim și o adevărată măsură de conservare să practicați acest lucru într'o vreme când nu exista un plan director și un sistem de colaborare între județe, astăzi, când guvernul își ia răspunderea unui plan al producțiunii, a unui plan al circulațiunii bunurilor, al transporturilor, al distribuirii materiilor prime și al aprovizionărilor ca și al unui plan de organizare în împrejurările de război de astăzi, a tuturor mijloacelor pentru acoperirea deficitelor și nevoilor din județele dvs., ar fi să lucrați împotriva interesului județului și să dați o falsă interpretare răspunderii dvs., dacă ați continua această politică de autarhie.

Trebuie deci să spuneți deschis, controlând și semnând pe răspunderea dvs., personală, tot ceeace s'a produs în județ, în acest an agricol.

(Continuare în pag. 3-a)

SOROCA, ORAȘ DE GRANIȚĂ

Mai zilele trecute, în acest luminos început de toamnă, m'am abătut pe la Soroca, prin acel străvechi oraș dela Nistru unde, pe malul apei, străjuie măreț, Cetatea în paraclisul căreia, după victoria dela Lupinți împotriva tătarilor, a'ngenunchiat Ștefan Vodă și-a adus preamărire Celui care l'a călăuzit spre Victorie.

Era liniște și măreție. Podgoriile, pe dealurile stâncoase rumeneau în soare frunzișurile lor de aramă nouă. Zarzării îmbrăcau vesminte episcopale, strălucind în văzduhul săgetat de pescărușii albi, albi ca niște flori de omăt. Prin livezi eșeau la soare căsuțe moldovenești și câte-o vilă, stăpâne pe înălțimi.

Pe străzile străjuite, unele, de ruini, moldovenii satelor umblau încet, socotind fiecare pas. Blajini în priviri, arși de arșița muncii, basarabenii aduc toamna în oraș odată cu strugurii, nucile și atâtea alte poame de care-s pline satele.

Incolo, pace în acest oraș, fost până mai eri străjă la graniță. Mă gândeam, hoinărind prin ulițe cunoscute, cum mai bine de 20 de ani am viețuit aici, cu privirea dincolo, în țara moldovană subjugată comunismului. Așa mă socoteam tocmai când, pe malul Nistrului, întâlnesc pe vechiul plotonier dela Cercul de recrutare, pe Zvoreșteanu. M'a bucurat revederea și n'am știut ce să-l întreb mai întâi.

— Cred că ești fericit, Zvoreștene, c'ai ajuns iarăș la Soroca.

— Ca și d-voastră, dom'le căpitane și ca și toți.

— Așa-i, iac eu, strângându-i mâna, ești mulțumit acum.

— A, mulțumit nu...

— Cum, nu ești mulțumit, în orașul unde ai stat 20 de ani?

— Domnule căpitan, eu sunt obișnuit cu marginea de hotar. Eu, ca și d-voastră, am stat 20 de ani la hotar, aici, la Nistru. Și m'am socotit oarecum străjer în partea asta. Mi-am făcut datoria cum am putut și la vârsta care o am. Pe când alții fugeau în țară, eu am rămas aicî 20 de ani, așa, mărginaș, ca'n istorie.

— Și foarte bine ai făcut.

— Așa-i, dar vedeți d-voastră, că acum nu mai sunt la graniță, că hotarul nostru îl la Bug și eu-s deprins cu granița, cu marginea de țară. De-acum, Nistrul a rămas în interior, ca și Prutul și eu tânjesc după hotarul nou.

M'am uitat la el cu admirație. Și n'am știut ce să-i răspund. Dar plotonierul rupse tăcerea.

— Ce frumos trebue să fie acum toamna la hotar la Bug...

Bătrânul Nistru glăsuia încet, lurișindu-se printre cotituri. Și deasupra lui treceau pescărușii ca o fulgurare de omăt.

Cpt. rez. D. Iov

I G O R

de ION CONAR

Iată-l... In dimineaţa aceea rece, îşi asvârlise mantaua de pe el şi zâmbea soarelui de după cuşma dealului.

Mergea călare şi zâmbea tinereţei sale. Bărbuţa lui, mai mult blondă, era uşor trunchiată, iar zâmbetul îi zugrăvea numai bucuria de a trăi. Avea şi ochii limpezi, ca de cristal.

— Nu ţi-e frig?

— Mie? făcu el, jignit de o asemenea întrebare. Ori de câte ori i se puneau asemenea întrebări era arţăgos şi gata de ceartă din cauza marei lui sensibilităţi şi a entuziasmului, care îl făcea să uite totul, chiar şi pe el însuşi.

Pe malul Niprului, ca să ajungă la observatorul înaintat, trebuia să străbată urcuşul unui deal, cam un kilometru şi jumătate, în văzul bolşevicilor, care îşi găseau o distracţie în a trage după fiecare ostaş român, ce se încumeta să treacă, în timpul zilei prin acele locuri.

Intr'o zi, tocmai mergea cu doctorul regimentului spre observator. acolo unde era atras de beţia războiului şi a pericolului.

— Mai grăbeşte pasul şi apleacă-te puţin, îi spune doctorul, la locul cu pricina, privindu-l cât de tacticos merge.

— De ce?

— Poate vrei să slujeşti cu orice preţ ţintă pentru bolşevici?

— Puah!... pe mine nu mă ating ei cu una cu două... Au cam început să mă cunoască, răspunde cu neînfrânta lui îndărătnicie, făcând aluzie la isprăvile sale de arme de până atunci. Apoi, parcă stingherit oarecum de propriile lui cuvinte:

— Dealtfel, şi soarele se lasă după deal... vizibilitatea scade.

Termină de spus, în timp ce paşii i se răresc tot mai mult ajungând să se mişte aidoma unui moşneag ostenit, la deal.

Doctorul îl priveşte dintr'o parte şi zâmbeşte unui gând şăgalnic. Să-l vadă cum se asvârle la pământ, de îndată ce Ruşii se vor hotărî să pornească gluma cu ei doi. Şi parcă în acelaş gând cu dânsul, un ţiuit subţire de gloanţe, porneşte dinspre lunca Niprului şi aleargă sburând spre dânşii. El îl aude, dar se face că nu-l ia în seamă. După ce a trecut, face un gest dispreţuitor cu mâna, caşi cum ar fi fost vorba de o bagatelă.

— Ţi-a cam tresărit inimioara, hai?... vrea doctorul să-l necăjească.

Dar nu mai are timpul să-i răspundă căci o mitralieră bolşevică începe să ţăcănească, iar o jerbă de gloanţe ridică nori de colb, puţin mai la o parte.

Dar nici în clipa aceea, humorul lui sănătos nu-l părăseşte. Priveşte calm la gloanţele ce au răscolit pământul, apoi îşi întoarce privirile spre doctor. Un râs sănătos răspunde ecourilor din vale şi, ca la comandă, se apucă amândoi de mână şi pornesc râzând ca doi nebuni, până la lanul de mături, în spatele căruia se găsesc în siguranţă.

Aşa a fost întotdeauna.

După numeroase fapte de arme care i-au consfinţit meritele, prin decoraţii germane şi române, ajunge la lupta dela Kerci, apoi la luptele de iarnă şi mai grozave care îl ridică deasupra tuturor.

Nu-şi arăta decât rareori durerea pentru pierderile suferite, dar, de câte ori o făcea, ştergea cu optimismul lui înviorător orice urmă de tristeţe sau de îndoială.

Iată-l trăind încleştarea dela Tulumcea, apoi stabiliarea frontului la Kiot, unde luptele se dădeau prin mocirla dintre două dealuri, luptătorii trecând spre inamic, prin apa mării, care se urca până la brâu, pe un viscol şi un ger năprasnic. Intr'o asemenea clipă, s'au pierdut şi tunurile bateriei lui.

Spumega. A fost auzit vorbind despre ele, ca despre nişte fiinţe vii. Deaceea a aşteptat noaptea şi, cu un mănunchi de oameni, s'a strecurat până în faţa avantposturilor ruseşti, pe o noapte ca păcura, şi, săpând cu baioneta la glodul îngheţat peste roţile pe jumătate înfundate în mocirlă, îşi salvează tunurile, trecând prin peripeţiile cele mai de necruzut.

Budienowca... Atacul este în pregătire pentru a doua zi Ruşii înaintează pas cu pas. Artileria trebuie să deschidă focul asupra satului Rasvalenka, dar observările nu se pot face decât din satul Budienowka. Dacă vreun ofiţer ar fi avut curajul să se strecoare până acolo, printre Ruşii care ocupau poate satul, situaţia ar fi fost salvată. Misiunea era prea riscantă, pentru a fi putut desemna anume pe acela care s'o execute, deaceea se oferă el singur. Acest copilandru teribil, pleacă, fără nici o ezitare, la drum. Intâi, să recunoască satul, apoi să facă observările necesare.

Satul gol... Se înapoiază să-şi anunţe unitatea, apoi îşi ia 6 oameni, aparatele şi o mitralieră şi porneşte înapoi, strecurându-se prin liziera de copaci din dreapta, târându-se mereu pe brânci. Vântul se isbeşte cu îndărătnicie de tulpinele fragede, scoţând şuerături ascuţite ca de gloanţe. Viscolul îl orbeşte, dar gerul nu-i poate face nimic. In trupul lui tânăr, sângele clocoteşte în valuri de viaţă năvalnică.

— Domnule sublocotenent... îi face atent telefonistul din spate, atingându-i piciorul şi arătându-i cu un deget spre sat.

Umbre cenuşii se zăresc strecurându-se, încovoiate, prin viscol, dela o casă la alta... apoi din nou nimic. Să fi avut vreo vedenie oare din cauza ochilor biciuiţi de vânt?

— Ruşii... domnule sublocotenent?

— Da de unde!... răspunse el, şi după o clipă, porneşte mai departe. De astădată însă, mersul îi este mai potolit şi ochii îi joacă în toate părţile, în timp ce-şi potriveşte revolverul.

Prima casă.

— Voi staţi pe loc... nu aveţi nici o frică... armele pregătite...

Târâş, se apropie de zid, apoi, bucăţică cu bucăţică, de ferestruica lipsită de geamuri. Işi lipeşte obrazul de perete, ascultă şi începe să caute cu privirea înăuntru, la început cu precauţie apoi fără nici o grije. La gestul acesta, bucuroşi, telefoniştii sar dela locurile lor şi dau buzna peste dânsul. Roşu de mânie, sublocotenentul se răsteşte la ei:

— Să nu mai faceţi o singură mişcare fără ordinul meu, că o păţiţi!

Ii fulgeră cu ochii, apoi pe buzele lui răsare un zâmbet.

— Să nu vă curăţiţi de pomană... măi flăcăi...

Deodată chipul lui se contractă. Nici o fibră musculară nu se mişcă pe obrazul devenit dintr'odată palid. Dela colţul casei, ocheşte imediat casa următoare. Telefoniştii se uită la el, nedumeriţi.

— Nu instalăm telefonul?

— Nu aici... casa de dincolo e mai înaltă... din podul ei vom vedea mai bine. Staţi aici pe loc, până vă chem eu.

Glasul îi sună straniu şi rar, parcă nici nu le-ar vorbi lor.

— Dar acolo... au intrat şi oamenii aceia, parcă... îndrăzneşte telefonistul, care-i atrăsese, nu de mult, atenţia asupra umbrelor ce se strecurau prin viscol.

— Da de unde... şi fără a mai scoate o vorbă, din câteva sărituri, ajunge de cealaltă parte. Dela locul lor, tunarii îl văd cum se opreşte o clipă la colţul casei, apoi cum se înveleşte bine în manta, îşi ridică gulerul şi-şi înfundă capul într'însul, după care cu paşi hotărîţi, se îndreaptă spre uşă, o deschide şi intră.

Trec câteva clipe fără de sfârşit, în care timp, nu se mai simte nicieri nici o mişcare. In această neclintire, în vântul acesta care suflă fără încetare, îi înfioră. Se uită unul la altul, îngrijaţi, apoi, printr'o hotărîre negrăită se apropie tiptil de casă.

Linişte mormântală... Ce s'a putut întâmpla oare în cele câteva clipe, de când s'au despărţit? Dar parcă se aude ceva, un mormăit surd... câteva glasuri ce se ridică... apoi o înjurătură rusească.

— Ruşii... spune sergentul consternat Rămân încremeniţi. Liniştea iar creşte.

— „După mine, băeţi, şopteşte sergentul... cu armele gata, pregătite"...

Deschide brusc uşa şi în faţa ochilor li se arată un spectacol nemaipomenit. Cu revolverul în mână, sublocotenentul Romanescu tocmai striga.

— „Predaite, Ruski!

Iar de jos, cu mâinile ridicate deasupra capului, opt soldaţi ruşi se ridicau încet, ca hipnotizaţi de surprindere.

— „Când am intrat, aşa cum stăteau sgribuliţi de frig, unul în altul, au bănuit că aşi fi dintre ai lor... le povesteşte comandantul când îi vede. Am intrat cu ei în vorbă, aşa puţin, grăindu-le pe limba lor... Avantgarda... acum au picat şi ei în sat... s'au adăpostit aici de viscol... Cred că unul din ei mi-a recunoscut uniforma, căci a tras o înjurătură strașnică. N'am mai aşteptat... le-am pus revolverul în piept... şi acum iată-i.

Dezarmaţi şi ţinuţi la respect de armele a doi soldaţi, Ruşii rămân ghemuiţi într'un colţ al camerei, în timp ce restul dispare în grabă în podul casei. Tragerea porneşte. Loviturile se văd de minune... Dar la marginea satului se mişcă ceva.

— Vin... ei sunt...

Fără a mai pierde timpul, sar cu toţii repede din pod şi cu prizonierii în frunte părăsesc casa.

Conduşi de locuitori, bolşevicii ocupă satul.

— Fugiţi cu prizonierii, ordonă sublocotenentul şi, smulgând mitraliera din mâna celui ce o ducea, se repede la pământ şi deschide focul. Surprinşi, bolşevicii se dau pe după case. Prinzând momentul, sublocotenentul se ridică şi apucă pe urma celorlalţi, cari au ajuns acum departe. Reuşita atacului de a doua zi a fost asigurată.

Sfârşitul sublocotenentului Romanescu, nu fusese dat să fie acolo, ci în altă parte, tot la datorie.

S'a stins cu zâmbetul său luminat şi atot cuprinzător pe buze... senin ca un arhanghel şi blând ca un copil.

Aşa a fost sublocotenentul Romanescu Igor dintr'un regiment de artilerie călăreaţă şi astfel continuă să vieţuiască alături de cei care luptă şi nu-l uită.

FOOT-BALL

ROMÂNIA - CROAŢIA 2-2 (1-2)

Duminică 11 Octombrie a avut loc la Bucureşti, pe stadionul A.N.E.F. primul joc internaţional dintre România şi Croaţia, joc care s'a terminat la egalitate.

Jocul a avut două înfăţişări distincte: în prima parte au dominat oaspeţii, înscriind de două ori şi noi odată; în cea de a doua parte românii şi-au revenit şi au dominat, egalând. Poate, cu puţin noroc şi cu o înaintare mai eficace am fi putut învinge la un punct diferenţă. Luând însă lucrurile aşa cum s'au petrecut pe teren, scorul este pe deplin justificat.

Rezultatul de egalitate reprezintă cea mai frumoasă performanţă obţinută anul acesta; cu Germania am pierdut cu 7-0 iar cu Slovacia cu 1-0.

Jocul — în general — a fost frumos şi oaspeţii au arătat că cunosc foot-ball mult. In repriza I au arătat o clasă care ne era net superioară, în ceeace priveşte tehnica. In cea de-a doua, tehnica croată a fost întrecută de elanul nostru.

Echipa noastră, cu unele excepţii la înaintare, a corespuns aşteptărilor.

Jocul

Lovitura de începere o au oaspeţii, care se şi instalează în careul românesc. Negrescu şi Moldoveanu însă sunt la posturi. Se remarcă în deosebi aripa croată dreaptă Wolff-Zimmermanncici, extrem de periculoşi şi cu lovituri puternice.

O incursiune românească este greşită de Beraru.

Faze frumoase se fac remarcate dintr'o parte şi din alta, mai cu deosebire acţiunile croaţilor, care sunt foarte periculoase. Apărarea noastră e pusă la grea încercare, care rezistă onroabil. Dar în min. 9 Zimmermanncici, cel mai periculos atacant croat, e în posesia mingiei, păcăleşte pe Lupaş şi Negrescu şi trage puternic: 1-0 pentru Croaţia.

Reacţiunea noastră este slabă, fiindcă pasul este tot al croaţilor, care atacă neîncetat. Ai noştri irosesc vreo câteva prilejuri frumoase, spre disperarea spectatorilor, cari cer echipei să muncească.

Cu tot efortul depus de apărare şi linia de mijlocaşi, nu se pot scoate mingi frumoase pentru înaintare, iar când există aşa ceva, promptitudinea oaspeţilor ca şi nedibăcia noastră nu duc la rezultatele aşteptate.

In min. 18 vine şi al doilea goal. Acelaş Zimmermanncici trage puternic la poartă. Pavlovici nu poate să reţină şi respingând balonul, dă prilej lui Woellf să marcheze de aproape: *2-0 pentru Croaţia.*

Acest punct însă, în loc să descurajeze, ambiţionează pe ai noştri. Acţiunile par mai închegate şi deseori apărarea croată luptă din răsputeri. In min. 30 al jocului, Lupaş deschide lung pe Florian, care intră hotărît şi porneşte lansat spre poarta apărată de Monsider. Un scurt dribling în viteză şi fundaşii sunt depăşiţi. Feroviarul, din marginea careului de 16 trage extrem de puternic şi înscrie imparabil cel mai frumos punct al zilei: *2-1 pentru Croaţia.*

Până la sfârşit se fac în echipa noastră o serie de schimbări, care dau rezultatul aşteptat: Beraru este scos, Filotti trece pe extrema dreaptă, iar în locul lui ca inter intră Marian. In centrul liniei de mijlocaşi, în ultimul minut al reprizei intră Wetzer în locul lui Drăgan.

Aceste schimbări fericit făcute răstoarnă total aspectul joului în repriza a doua. Românii joacă mai organizat, mai eficace, distrugând în parte acţiunile oaspeţilor, care, timp de un sfert de oră se apără. Românii domină de data aceasta, dar steril.

Punctul egalizator a venit deabia în min. 21, când, Moldoveanu, îndârjit de ineficacitatea liniei noastre de atac, ia mingea pe compt propriu, fuge pe tuşă, păcăleşte pe Pukşeţ şi Dubaţ şi centrează. Portarul a ieşit ca să intercepteze mingea, dar aceasta îl depăşeşte şi Bogdan care a primit mingea, trage, înscriind: *Croaţia-România 2-2,* rezultat cu care jocul se termină.

Deşi rezultatul e frumos, totuş echipa noastră n'a dat satisfacţie deplină. De notat că în min. 71 oaspeţii au avut o bară prin Pleşe.

*

A arbitrat foarte bine şi cu multă autoritate d. Atanasoff, arbitrul bulgar cunoscut.

Dela oaspeţi s'au remarcat: Zimmermanncici, cel mai eficace înaintaş croat, Dubaţ, Jasbinsek, Woellf şi Brozovici.

Dela noi au jucat bine: Negrescu, Moldoveanu, Constantinescu-Grecu, Filotti, Radu Florian şi Marian.

CROAŢIA: Monsider; Brozovici-Dubaţ; Kokotovici-Jasbinek-Pukşet; Zimmermanncici-Woellf-Kacian; Kodrnja-Pleşe.

ROMÂNIA: Pavlovici, Moldoveanu-Negrescu; Constantinescu-Drăgan (Wetzer)-Lupaş; Beraru (Filotti) Mihăilescu, Radu Florian, Filotti (Marian)-Bogdan.

d. malt.

MĂRUNTE

● CA DESCHIDERE la matchul România — Croaţia s'a disputat finala cupei „Unirea" dintre juniorii bucureşteni şi cei timişoreni. Rezultat: 4—2 (2—1) pentru bucureşteni.

● CUNOSCUTUL jucător de tenis, Constantin Tănăsescu, campion naţional şi autorul a numeroase victorii internaţionale — cari au avut mare răsunet peste hotare, — în pauza jocului România-Croaţia a primit din mâna şefului sportului românesc, d. col. Medeleanu, premiul naţional de sport pe anul 1942 pentru merite excepţionale. O alegere pe deplin fericită, care a fost aplaudată de cei aproape 20.000 spectatori prezenţi în stadionul A. N. E. F.

● *DUMINICA 4 OCTOMBRIE s'a organizat la Bucureşti matchul de box pentru campionatul Europei la categoria pană. între Gino Bondavalli, campion şi Gheorghe Popescu. Bondavalli a învins confortabil la puncte.*

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Baku şi lupta pentru petrolul Rusiei

Dată fiind înaintarea trupelor aliate în Caucaz, zăcămintele de petrol de aci au intrat în primul plan al interesului general. După cum a remarcat odată jurnalistul american Denny, petrolul dela Baku a fost în primii 10 ani ai dominaţiei sovietice un puternic mijloc de seducere al Rusiei pentru recunoaşterea diplomatică de către străinătate şi pentru acordarea de credite. Atât societatea britanică Shell cât şi societatea americană Standard-Oil au dobândit după prăbuşirea imperiului ţarist dela posesorii dinainte acţiuni de petrol, sperând de a putea intra astfel în legături de afaceri cu Sovietele. A început o luptă intensă pentru petrolul rusesc între cei doi rivali. In afară ambele societăţi arborau o ţinută anti-bolşevică, lăsându-se sărbătorite ca pioneri ai luptei în contra inamicului mondial bolşevic, căutând însă să intre în afaceri cu reprezentanţii Rusiei sovietice. Când se termină lupta, după zece ani, nici-una din societăţi nu obţinuse ceeace voise: concesiunile în Baku. Sovietele însă obţinuseră din plin ceeace urmăriseră şi pentru care făcuseră sforţări cei doi rivali: recunoaşterea politică de către britanici şi în deosebi credite pentru încurajarea afacerilor lor. Astfel magnaţii britanici ai petrolului au finanţat Sovietele pentru reorganizarea industriei lor de petrol, o colaborare care a luat-o înainte cu aproape 2 decenii ciudatei alianţe de astăzi. Baku datorează desigur acestei lupte faptul că a devenit un oraş industrial modern pentru petrolul rusesc.

Cartea de bucate africană

Nu numai lupta, dar şi aprovizionarea alimentară pune trupele germane în căldura tropicală din Africa în faţa unor probleme noui şi dificile. Din experienţele trupelor de luptă, fondate pe lucrări de cercetare ştiinţifică, a fost editată acum de Comandamentul suprem al armatei germane o „Carte de bucate" pentru ţări călduroase cu o parte specială pentru alimentaţia soldaţilor din Africa. Această carte de bucate africană arată în comparaţie cu o listă de mâncare a unei divizii de tancuri britanice din Africa de Nord, găsită recent cu prilejul unei capturi, cu cât este mai bine alimentat soldatul german decât cel englez. Raţia germană de alimentaţie este mai mare la pâine, orez, brânză, şuncă, legume, fructe, conserve de peşte, mezeluri, marmeladă, unt şi făinoase, soldatul englez obţinând numai mai multă carne. O comparaţie calitativă este deasemenea în favoarea alimentaţiei germane, cea englezească fiind cu mult mai puţin variată decât cea germană. Printr'o acţiune specială trupele germane din Africa primesc şi fructe şi legume proaspete, în parte prin plantaţii la faţa locului, datorită ajutorului dat de firme, colonişti italieni şi arabi. Deasemenea fructele şi animalele din regiune îmbunătăţesc mult alimentaţia soldatului german din Africa: pe lângă carnea obişnuită apare pe lista de mâncare şi carnea de cămilă, gazelă tânără, homari şi raci. Bananele sunt preparate cu ouă. „Soldaţi în uleiu" sunt sardele gătite „à l'africaine". Din alune americane se face supă, iar miezul palmierilor tineri dă un fel de varză. Soldatul german din Africa a cunoscut pe lângă pătlăgele vinete, un fel de cartofi dulci. Aceste mâncăruri străine complectează însă numai lista mâncărurilor germane obişnuite, gătite însă „à l'africaine".

UN CAMARAD CREDINCIOS:

CALUL

Jertfa într'un război este suprema înfrățire cu destinul neamului pe care-l aperi și cu brazda strămoșească pe care o stropești cu sângele tău. Din jertfele ostașilor s'au ridicat temelii de veacuri neamurilor, icoane la cari-au ars de-a pururi năzuințele și visurile sfinte ale unei nații. Înaintea lor și pe țărâna ce-ascunde noianul de vieți pornite spre marea chemare a timpului, genunchii se plecă sfioși și fruntea se clatină în bulgări de sgură. Din tăcerea în care ne sunt îngropate gândurile, lacrimile pornesc să lumineze aducerile aminte, pentru ca viața lor să le fie și dincolo de țărmul luminat de aureola crepusculului pământesc, plină de admirația și înțelegerea noastră.

Într'un război, ca în nici o altă parte, cuvântul „camarad" sună mai duios decât cuvântul „frate". Nopțile petrecute între obuze și în șanțurile pline cu noroi și apă, te fac să înțelegi profund semnificația acestui cuvânt, ce te urmărește toată viața. Cunosc atâtea cazuri când după războiul cel mare din 1916, mulți au rămas mai legați decât frații, iar la un general de vânători care săvârșise mari fapte de arme, veneau țăranii cari luptaseră sub comanda lui și după 20 de ani să-l vadă, și să stea cu el de vorbă câteva minute.

In fața morții de fiecare clipă, sub amenințarea permanentă a pericolului, inama ta bate la fel ca a camaradului de lângă tine și sufletul tău ca un porumbel obosit se contopește cu al lui. De-un singur camarad însă, poate tot atât de credincios, nu se vorbește decât prea puțin: calul. Dintre toate ani-male de pe pământ, lui i-a fost dat să ia parte la război, la fel ca și omul. In cele mai grele lupte, sub cele mai înfiorătoare bombardamente el este mereu prezent, fie trăgând tunul, purtând mitralierele pe spate, fie pătrunzând în pozițiile dușmane în iureș năprasnic, cum bunăoară cavaleria. Fără cal, cu toate că actualmente mare parte din armată este motorizată, nu ar fi fost posibil războiul. Sunt atâtea piedici, atâtea greutăți pe care le învinge calul. Figura lui frumoasă și blândă, cu ochii expresivi și mari, ia aspecte exteriorizate de stările sufletești, după pericole ce survin, la fel ca și ostașul.

Nopți întregi fără pic de odihnă, poartă pe spate pe camaradul său ostaș și de multe ori cuvintele de mângâere spuse în șoaptă la urechi îl mângâe și-l încurajează.

Și calul moare pentru țară, la fel ca ostașul, însă anonim și fără pic de lacrimă, căci destinul lui l-a separat de înțelegerea rostului pământesc, de bucuria de a fi strigat pe nume și plâns...

Se cuvine un gând de adâncă recunoștință și de dragoste pentru acest blând animal, căruia i s'a smuls liniștea și odihna grajdului, pentru a lua parte la luptele cele mai grele din toate timpurile și care moare pentru om și pentru civilizație.

Războiul acesta, care a cunoscut atâtea jertfe și lacrimi, cu lupte cum nu s'au mai înregistrat până acum, ne face să ne-amintim și să ne gândim cu drag și admirație la jertfa tovarășului întru suferință, calul, și să mângâem lacrima pierdută în seninătatea ochilor lui mari.

Caporal Const. Salcia

REORGANIZAREA AGRICULTURII

(Urmare din pag. I-a)

Să nu vă temeți că noi dacă vom constata nu știu ce vagi excedente ale producțiunii locale, vă vom răpi disponibilul, ca să-l ducem în altă parte.

Voim să facem un plan serios și sănătos de aprovizionări, care să țină seama de realități.

Trebuie să reorganizăm, pe de altă parte, transporturile de pe acum. Aceste transporturi de aprovizionare și completare a regiunilor deficitare, noi trebuie să le facem din vreme și pe baza realităților.

Când, anul trecut, în perioada premergătoare războiului, am avut personal îndatorirea de a face aprovizionarea pentru două trei-luni de război, atunci mi-am dat seama de toate relele sistemului nostru de transporturi pentru aprovizionări. Se lua grâu din Olenia și se trimitea în Covurlui; se lua grâu dela Constanța și se ducea la Argeș și așa mai departe.

Nu e cu putință ca într'un Stat, mai ales în război să se facă o risipă și să se practice o incoherență a transporturilor. De aceea, dacă vreți ca județul dvs., să fie aprovizionat fără întârziere, dacă voiți ca regiunile deficitare să poată din vreme executa un program pentru complectarea nevoilor, dați toate relațiile cu cea mai mare exactitate și fără întârziere.

Informați asupra întregei situații economice și sociale, din județul dvs., cari sunt cele mai mari nevoi pentru producțiunea industrială locală, cari sunt materiile prime și semifabricate cele mai necesare pentru activitatea industrială pe următoarele 6 luni cari sunt, — însfârșit — măsurile de ordin practic pe cari le propuneți a fi luate, fiind adesea unele măsuri de blocare și de mobilizare, datorită stării de război, care primează, dar al cărui dozaj poate fi modificat, — unele asemenea situațiuni pot fi îndreptate chiar prin mijloace locale.

Faceți propuneri concrete și confidențiale în această privință. Dați informații și în legătură cu situația specială. Spuneți adevărul asupra aprovizionărilor fiindcă de buna aprovizionare a țării depinde și liniștea și dreptatea socială și ordinea publică însăși. Cu cât războiul durează cu atât lupta de pe plan militar trece pe planul social. Noi trebuie să luăm din vreme toate măsurile pentru a preveni nemulțumirile și a îndrepta toate situațiile nepotrivite. Noi trebuie să ajutăm social toate regiunile de muncă și de producțiune și prin măsurile noastre, fie de salarizare, fie de aprovizionări, trebuie, mai ales în regiunile industriale, să ajutăm și pe muncitori și ordinea publică. Suntem un popor sănătos și cu o muncitorime naționalistă.

Dacă țăranul cu munca și cu pământul lui mai ales cu puținul nevoilor pe care și le satisface, își găsește liniștea prin propriile lui mijloace, pentru industrie și pentru muncitor, noi trebuie să luăm măsuri care să vă ajute propriile dvs. răspunderi.

Sunt, pe de altă parte, unele regiuni agricole grav deficitare în acest an în afară de statornicele și nefericitele regiuni, cum este Țara Moților, în care aprovizionările sunt întotdeauna dintre cele mai grele și deficitele sunt o stare naturală.

Trebuie din vreme, cu bunătate, cu înțelegere și cu dreptate, să luăm măsuri practice care să împiedice orice nemulțumire.

Luați din vreme toate informațiunile și propuneți soluțiuni practice. Nu exagerați nevoile județului și cererile dvs., pentrucă ne stingherim echilibrul planului pe care îl facem, ne îngreunați transporturile și ne înmpovărați răspunderea sau ne puneți în fața unor situațiuni pe care nu le putem satisface.

De seriozitatea și exactitatea planului dvs., depinde precisia cu care vă vom ajuta.

Aș voi ca să adaog, — ca o preocupare pentru cursul iernei, — să vă închinați activitatea dvs., acțiunii pentru ridicarea satului și organizării economiei domestice.

Stat de țărani, noi pierdem o mare parte din puterea de muncă a țăranului nostru, din cauza iernii când țăranul nostru, deprins numai la munca agricolă, nu știe și nu poate să folosească vremea iernii, prin organizarea unei industrii casnice și desvoltarea unei activități în vremea aceasta a iernii.

Trebuie mai ales, ținând seama de ceeace s'a făcut deja în Basarabia și în Bucovina, de ceeace se va așeza ca o bază a activității economice a comunelor și unităților administrative viitoare, să creiați ateliere comunale să creiați pe lângă primării, pe lângă preturi, pe lângă prefecturi, — în mic la început, dar desvoltându-le cât puteți mai mult. — ateliere în care săteanul să poată fi învățat să lucreze și să-și poată ridica dela început — fără prea multe cheltueli pentru noi, dar cu toate cheltuelile făcute de noi, produsul muncii lui, pentru a-l îndemna la această activitate practică, la această industrie casnică de iarnă. Prin urmare, ocuparea săteanului în timpul iernii, prin orice mijloace și formarea unei educări a săteanului pentru activitate de industrie casnică, prin mijloace compatibile cu situația fiecărui județ, vă rog să o înscrieți în programul activității dvs., din acest an.

Importante progrese economice realizate în Basarabia și Bucovina

In Basarabia și în Bucovina s'au făcut mari progrese, mari realizări în această direcție. Aceste ateliere comunale sunt nu numai un instrument de educație și de încurajare a muncii țăranului, ele vor deveni un mijloc de venit pentru comună.

In administrația altor State, comuna, unitatea administrativă, nu este un simplu instrument de gestionare a unor fonduri publice pe care le încasează prin impozit. Comuna este ea însăși un sistem patrimonial, o avere care se administrează și ajută activitatea. Noi înșine în tradiția vechiului nostru drept și în practica noastră administrativă, am avut aceste stări. Voevozii și boerii înzestrau comunele cu islazuri, cu mori și cu ateliere, ca să poată să le dea venituri, atunci când finanțele comunale, în tradiția pământului nostru, nu trăiau din contribuții directe.

Este timpul să ne întoarcem la această înțeleaptă așezare a vechilor experiențe românești și prin toate mijloacele, să îmbogățim comunele, prin miloace proprii și printr'o bună administrare să sporim veniturile acestor bunuri patrimoniale.

De aceea, în acțiunea de folosire a bunurilor românești, vă rog să faceți domnului ministru de interne propuneri asupra bunurilor imobiliare, comerciale sau industriale, care ar putea să devină bunuri județene, preturiale sau comunale, pentru realizarea acestui minim patrimonial, pe care să-l punem de acum înainte la baza adminstrației noastre.

Reforma de românizare

Noi am făcut o reformă de românizare mânați de sentimente de echilibru social față de prea marea infiltrație nesănătoasă a unor elemente străine în proprietatea noastră, care de-alungul veacurilor n'a fost lăsată nici măcar catolicilor, pentru ca să așezăm statul național pe baze realiste, în măsură să-l apere în viitor de asemenea infiltrații, care să dezechilibreze și independența personală a românului și puterea de conservare a neamului.

De aceea, vă rog să țineți seamă de această concepție a românizării și să propuneți care proprietăți ar putea, de pe acum, să fie folosite pentru dotarea comunelor și a județelor, a unităților administrative în genere, cu bunuri care să înlesnească activitatea lor patrimonială.

In această direcțiune, — fiindcă eu nu am niciodată fetișismul lașității și rostesc fără nici un fel de prejudecată tot ceeace îmi poruncește conștiința, — vă fac atenți că opera de românizare este, înainte de toate, o operă de exemplu moral și național. Ea nu trebue să fie un exemplu imprudent de delăsare a acestor bunuri pentrucă ceeace a fost o reformă națională pentru ridicarea noastră, să devină un exemplu de descurajare.

Bunurile care se găsesc azi supuse acestui regim, fie că au fost expropiate pentru românizare, fie că se găsesc fără stăpân, cum este cazul multor bunuri în Basarabia și Bucovina, fie că au fost răscumpărate dela expatriați, — toate aceste bunuri trebue să fie serios și curat administrate.

Vă rog să informați cu aceiași exactitate și onoare pe domnul ministru de interne asupra operei de românizare așa cum a fost înfăptuită în cuprinsul județului dvs., asupra rezultatelor practice și măsurilor care trebuesc luate, pentruca această operă de românizare să fie dreaptă, morală și efectivă.

Deveniți, prin legea care se promulgă chiar azi, conducătorii tuturor serviciilor publice din județ.

Iată, domnilor ceeace am simțit de datoria mea să vă spun azi, la aceste cursuri pe care, deși dascăl de Universitate, nu le concep ca probleme teoretice, abstracte.

Este vremea când bunul simț și instinctul național trebue să stabilească orice activitate și în primul rând activitatea administrativă.

Numai așa ne vom face datoria față de ostașii noștri care luptă, nu mai așa ne vom face datoria față de stat și față de istoria noastră.

Mulțumind încă odată d-lui ministru de interne, d-lui ministru general Vasiliu, d-lui ministru Strihan și tuturor colaboratorilor lor, mulțumindu-vă dvs, tuturor vă rog să transmiteți cuvântul de recunoștință tuturor funcționarilor dvs. și să spuneți că acest lucru vi l-am cerut eu, în numele guvernului țării.

Fiindcă nu este nimic mai sfințit pe acest pământ decât datoria de a spune cuvântul adevărat al recunoștinței celui căruia i se cuvinea și de a recunoaște munca altuia bună fără de care nu împlineai nimic.

Fără temelia sănătoasă a Neamului nostru curat și întreg, fără răspunderea și conștiința tuturor funcționarilor statului, n'am fi putut purta războiul greu ce ducem. Deaceea trebue ca fiecare din dvs. să dați exemplu, nu numai prin propria dvs. dăruire, dar prin răsplata muncii. DAND PRIME DE MUNCA TUTUROR CELOR CE MUNCESC, PENTRUCA FUNCTIONARUL SĂ ȘTIE ȘI SĂ SIMTA CA REGIMUL DE DREPTATE AL MAREȘALULUI ANTONESCU CINSTESTE MUNCA ADMINISTRATIEI ȘI EXEMPLUL DREPTĂTII.

In acest ceas greu pentru Neamul nostru am convingerea d-lor prefecți și d-lor inspectori administrativi, că administrația noastră este la înălțimea faptelor militare ale ostașilor. De aceea, închei cuvântul de îndrumare practică pe care mi-am făcut datoria să vi-l rostesc, cu convingerea mea în viitorul de onoare, de dreptate și de drepturi al Neamului și cu gândul meu de cinstire pentru Acela care, pe plan istoric, reprezintă simbolul continuității naționale și mai ales pentru Acela care azi poartă, cu toată vrednicia, misiunea istorică a celui mai cumplit ceas, pentru cel dintâi dregător al Țării, pentru M. S. Regele Mihai I și pentru împlinitorul istoriei Sale, pentru Mareșalul nostru, Mareșalul desrobirii.

MUNCA ȚĂRANULUI

In aceste timpuri de primenire și de înălțare sufletească națională, grija pentru prosperitatea materială a cetățeanului trebue să ocupe un loc tot atât de important fiindcă cele două stări sunt legate foarte strâns una de alta, condiționându-se una pe alta. Cu toate restricțiile și sacrificiile impuse de un război greu și lung, ca războiul la care luăm parte în mod hotărâtor, și care ne va consolida pentru totdeauna poziția noastră între celelalte popoare ale Europei, — în țara noastră viața continuă a se desfășura în mod normal, atât din punct de vedere economic, cât și din punct de vedere cultural. Este, de sigur, în primul rând, meritul conducătorilor, care au lucrat cu hotărire și cu spirit de prevedere, reușind să mențină echilibrul vieții și încrederea în ziua de mâine.

Suntem un popor în marea lui majoritate format din țărani. Nădeidea cea mare a țării este în această pătură socială, care nu dă numai pe vrednicii săi fii ca să lupte cu arma pe front, ci formează și marea armată a ogoarelor, a plugarilor.

Pătura țărănească a fost, în trecutele regimuri politice, terenul cel mai prielnic demagogiei acelora care au dus țara pe marginea prăpastiei. Naiv și nepregătit pentru viața politică, țăranul, bun român și harnic muncitor, care n'a practicat niciodată minciuna, a crezut în produsul imaginației și al talentului oratoric al acelora care nu urmăreau decât pricopsirea personală... Mai târziu și-a dat seama acest țăran, căci l-au deșteptat la realitate propriile lui greșeli, că nădejdea și ridicarea Patriei stau numai și numai în muncă, în dreptate și în credință...

Sub conducerea Mareșalului Antonescu, țara a intrat în acest făgaș și țăranul își vede astăzi liniștit de ogor și de celelalte munci care-i asigură existența lui, înviorează și întreține viața economică a țării.

Totuși această muncă și această viață ar putea avea un randament și mai mare, dacă ei și-ar organiza și restul timpului, care, de cele mai multe ori, îl pierd în inactivitate. Este vorba aici de lunile de iarnă ale țăranului, pe care acesta, împreună cu întreaga lui familie, și le pierd stând mai mult degeaba. Țăranul trebue să se gândească cât pierde prin această inactivitate.

Sunt atâtea lucruri, mai grele sau mai ușoare, care se pot lucra pe lângă casă și care vândute la oraș, s'ar putea aduce încă un venit destul de însemnat. Cu in, cu cânepă, cu lemn, cu pae, cu diferite ierburi, cu pământ, cu nuele din pădure, el își poate creea pe lângă casă un atelier, în care femeea să-l ajute și copiii să-i fie ucenici, și va avea un câștig care-l va mulțumi.

Învățătorii în primul rând, preoții și ceilalți intelectuali ai satelor au datoria să răspundă și acestei misiuni, de a îndemna pe țăran spre o completare a muncii lui obișnuite, care-i va îmbunătăți viața. Și îmbunătățirea vieții țăranului înseamnă asigurarea prosperității întregii țări.

Serg. t. r. Mihail Șerban

PAGINA VESELĂ

HAZURI

Mai multă grabă

— Domnule, fii bun te rog și spune-mi dacă aici șade o doamnă Potcovescu...

— Da, domnule! Șade! E la etajul unu!

— Mulțumesc! Nu știi mata dacă e acasă?

— Cred că da! Dar grăbește-te, că mi se pare că peste o jumătate de oră o îngroapă!

S'au înțeles

Doi prieteni sunt pe punctul de a se despărți.

— Bun dragă! Va să zică la ce oră ne întâlnim?

— Când vrei tu!

— Foarte bine! Atunci ne-m înțeles. Dar bagă de seamă să nu mă faci să aștept.

Recruții sovietici

Undeva în Rusia pe un câmp de instrucție bolșevic.

Sunt instruiți noui recruți, niște copii de 15—17 ani.

— Ascultă, Ivan Ivanovici, cine comandă o divizie?

— Tovarășul general!

— Și imediat după el?

— Plutonul de execuție!..

Una cu... barbă

Pe pragul unei case oarecare, un bătrân sta și plângea cu hohote.

— De ce plângi?, l-a întrebat un trecător.

— Mi-a tras tata o palmă, făcu printre sughițuri bătrânul.

In momentul acela ieși din casă un alt bătrân — un mosneag care păsea spre vârsta unui veac — și explică:

— Eu l-am bătut, fiindcă merită; a fost necuviincios cu bunicul lui.

ABIA L-A CUNOSCUT!

Soțul: *Așadar ăsta este tipul cu care mă înșeli de-o lună de zile, netrebnico!*

Soția: *Ascultă, Nicule, să nu fii obraznic! Se poate să mă crezi așa stricată? Pe ăsta abia alaltăeri l-am cunoscut.*

FIT PE FIT!

George Palavragescu și Titi Bărbierescu sunt buni și vechi prieteni. Amândoi pasionați vânători înscriși în societatea de vânătoare „Epurele șchiop". Erau nedespărțiți la vânătoare ca și la băutură. Dar într'o toamnă prin Octombrie o singură dată într'o Duminică, n'au mers împreună la vânătoare. Unul a mers la baltă la rațe, iar celălalt la câmp, la iepuri. Dar au avut grijă să se invite reciproc pe a doua zi la masă. Palavragescu la Bărbierescu la amiază la rață pe varză și Bărbierescu la Palavragescu seara la iepure cu... măsline! Zis și făcut!

A doua zi Luni la amiază cu o... țuică luată în fugă, Palavragescu ciocănește la ușa lui Bărbierescu. Madam Bărbierescu, femeie foarte primitoare de oaspeți, îi deschide rugându-l să aștepte două minute până ce vine „dânsul".

După prietenească strângere de mâini au urmat câteva păhărețe de prăștină după care se trece la ciorbă acră de rață. Ce mai ciorbă! După ciorbă urmează niște pilaf de mărunțae, tot așa de gustos și bun al cărui praf de piper pisat îl făcu să strănute vârtos și să ceară udătură! Niște vin alb de masă, înfundat — adică desfundat cu tirbușonul, umplură trei pahare. Pilafului îi urmă friptura, spre cari două cuțite și două furculițe începură imediat să se ia la întrecere. Numai cuțitul și furculița lui Palavragescu stau în nemișcare așa cum fuseseră așezate.

Surprins de această atitudine și oarecum bănuitor, Bărbierescu își întrebă prietenul: Dar bine mă George ce stai așa? Sau nu-ți place friptura!?

— Ba da! Imi place și friptura și vinul!

— Atunci de ce stai așa și nu mănânci?

— Fiindcă tu mi-ai spus că-mi dai rață pe... varză și acum văd că rața este simplă... fără varză! Și tu știi prea bine că asta-i moartea mea! Varza...

— Dragă, știi ce s'a întâmplat?

—Ce? Poate că n'ai avut varză...

— Ba varză am avut dar...

— Dar ce? Spune odată!...

— Când am scos rața din cuptor...

— Ce? S'o fi ars varza...

— Nu ,nu s'a ars...

— Atunci?

— Lipsea varza!

— Cum așa?

— Da! Rața a mâncat varza!... Ce vrei, rață sălbatecă...

Și, pe chestia asta, s'a băut popește până către orele 4 d. a.

Seara, la ora 8 fără ceva, făcut bine cu trei cinzeci de secărică băute'n silă, bate și Bărbierescu în ușe la Palavragescu.

După obișnuita strângere de mâini, se trece la câte un romulet, pentru ca să meargă ciorba de iepure, care tot cu ardei iute a făcut minuni băgându-le la tuștrei linguriile în viteză! După ciorbă a urmat o delicioasă tocană de iepure. Apoi s'a servit friptură de iepure cu vin negru, puterea ursului, din care s'a băut, pe nerăsuflate. La un moment dat însă, Bărbierescu, se oprește din băutură și rămâne așa ca lovit de o perie de frecat scânduri în cap fără să mai zică un cuvânt și fără măcar să guste din friptura de dinainte...

— Dar bine, mă Titele, tu nu mănânci friptură deloc?!

— Ba, ași mânca dar să spun drept eu dac'am venit n'am venit pentru friptură cât pentru...

— Pentru?

— Păi ce nu știi? Ai uitat? Pentru iepure cu măsline!

A da! Iepure cu măsline. Te rog să nă ierți, mă, dar măsline...

— Înțeleg ce vrei să-mi spui.. N'ai găsit măsline pe piață.

— Ba am găsit, dar...

— Știu! Au fost prea scumpe...

— Nu, n'au fost prea scumpe, fiind că altfel nu le-ași fi cumpărat...

— Atunci ce-ai făcut cu ele?

Le-am gătit cu iepure, dar...

— Dar ce? Noi fi vrând să spui că s'au topit!

— Nu, nu s'au topit, dar să vezi...

— Ce să mai văd?

— Le-a mâncat...

— Cine?

— Le-a mâncat iepurele, crezând că sunt alice de rață.

George Petrache

GHINION

Cele povestite mai jos nu s'au întâmplat la noi în țară ci în altă parte a pământului. Unde, n'aș putea să știu... Undeva tare departe.

Cică într'una din zile o fată de vre'o 16-17 ani, s'a prezentat într'o dimineață la preotul satului, unul care deabia eșise de pe băncile seminarului.

— Bună dimineața, fetițo... Ai treabă cu mine?

— Da părinte. Am făcut un mare păcat și aș vrea să mă spovedesc...

— Păcat mare? La vârsta dumitale? Bine! Să vedem ce fel de păcat. Ia spune.

Fata lăsă capul în jos.

— Părinte, eri după masă a venit la noi băiatul unui vecin...

— Ei, da! Și?

— Păi... băiatul acesta s'a apropiat de mine și m'a luat în brațe...

— Auzi spurcatul! Și?

— Apoi am încercat eu să scap din strânsoarea lui...

— Bun! Mai departe...

— Dar n'am putut! Mă strângea atât de tare...

— Biata fată...

— Da, părinte că era tare voinic-l....

— Și de ce n'ai țipat?

— Eram atât de emoționată, încât am uitat că mai aveam gură... Pe urmă el m'a strâns așa de tare, că deabia puteam să-mi trag sufletul!

— Și?...

— Și tot sbătându-mă în brațele lui, am căzut amândoi pe o canapea...

— Auzi, auzi! Ce mai palme ar fi meritat păcătosul... Il cunosc și eu pe acest tânăr?

— Nu știu părinte...

— Mda! Și?

— Pe canapea m'a strâns și mai tare!.... Și....

— Ei!

— Nu mai îndrăsnesc să spun, părinte!...

— Hai! Curaj.... Spune....

— Și... m'a sărutat pe buze...

— Rău... Greu păcat... Atâta a fost tot?

— Nu!

— Ei, ce s'a mai întâmplat? făcu preotul cu vădită nerăbdare.

— Atunci a intrat pe ușă mama!...

— Ce ghinion! zise preotul luându-l gura pe dinainte. Nu putea să mai întârzie oleacă?

IN PERMISIE

Ea: *Domnule, dar mata ești mare meșter în urmărire...*

El: *Păi viu de pe front, duduie! Și acolo am învățat nu numai să urmăresc, ci și să iau contactul cu inamicul.*

EL, EA ȘI... GEORGE!...

Ea: *Da! Te-am înșelat! Dar George e de vină. Te duci să-l bați?*

El: *Să-l bat? Trebue să fiu tâmpit ca să fac asta! Dimpotrivă, mă duc să-i mulțumesc că m'a scăpat de tine!...*

IN GROTELE SEVASTOPOLULUI

AU IEŞIT URŞII DIN BÂRLOG!...

Episodul merită să fie povestit nu numai pentru pitorescul aventurii, dar şi pentru ingeniozitatea plină de bravură a comandantului care a condus operaţia.

Şi treaba nu era nicidecum uşoară!...

Trecuse mai bine de o săptămână dela cucerirea Sevastopolului, dar Generalul Comandant al Diviziei de Munte era încă neliniştit la această dată, că în sectorul Diviziei sale nu fuseseră lichidate rezistenţele sovieticilor ascunşi prin tenebrele tunelelor subterane. O conferinţă ţinută la postul de comandă al unităţii, — în dimineaţa zilei de 4 Iulie, — confirmase dificultăţile de exterminare a vrăjmaşilor refugiaţi prin grotele stâncoase.

Comandantul Regimentului de Artilerie ceru atunci îngăduinţa şi onoarea de a lua asupră-şi lichidarea acestor ultime rezistenţe.

— Ştii că este foarte grea operaţia? i se mai repetă.

— Eu mă prind s'o duc la bun sfârşit!...

...Însoţit de căpitanul Dumitriu Gh. Ştefan, colonelul porneşte îndată spre primejdioasele vizuini. Ajuns la gura lor, — orbite de de besnă, pline de mister şi primejdii, — cercetează intrările împreună cu căpitanul Giucă Ion, comandant de companie într'un batalion de munte.

— „Adunaţi-mi din populaţia civilă pe cei cari ştiu că au rude printre bolşevicii ascunşi aci!", — ordonă colonelul cu judicioasă socoteală.

A doua zi, un camion al diviziei descarcă lângă gura grotelor un butoi cu benzină şi 6 butoaie cu păcură. Fastuos debarcate sub privirile muscalilor strânşi la gura tunelelor, aceste zdravene combustibile începeau să prevestească incinerarea sistriţelor şi ciolovecilor ascunşi în măruntaiele stâncilor.

— „Deschideţi una din gurile grotei şi îndemnaţi-vă tovarăşii să se predea!", — ordonă calm colonelul.

Şi pentru a deveni aci persuasiv în părintescu-i sfat, ordonă să fie aduse şi câteva putinele cu dinamită...

...Ca la un magic apel, din grotă a apărut un parlamentar bolşevic, decis să se înţeleagă creştineşte cu biruitorii:

— „Nu suntem decât vreo 28 oameni în tunel!", — începu el.

Minţea... De aceea şi fu trimis înapoi la întuneric, să mai mediteze şi să ajute şi înţelepciunea celorlalţi, înfiorându-i că li se prepară carbonizarea...

Nu trece mult timp şi apar doi ofiţeri ruşi, cari declară că ei se predau. Colonelul nostru îi avertizează că nu-i acceptă fără trupa respectivă:

— „Mergeţi înapoi şi convingeţi-vă soldaţii să se predea odată cu voi ofiţerii!"...

...Până la orele 3 după amiază, ieşiseră 111 soldaţi şi o infirmieră. Se numărau 10 ofiţeri, 4 comisari şi politruci, 2 gealaţi dela N. K. V. D.

— „A mai rămas cineva în grotă?", — întreabă colonelul.

— „Nu... Adică da... A mai rămas comisarul Calinin şi încă un politruc".

Fără ezitare, colonelul nostru, însoţit de căpitanul Dumitriu Ştefan şi sublt. Ghiorghiţeanu pătrund în grotă... Când întunericul a fost complect golit de vrăjmaşi, se numără trofeele capturate: 96 arme ruse, 26 arme automate, pistoale automate, pistoale diferite, branduri, aparate de radio...

Ceeace ar fi trebuit cucerit cu jertfe de sânge, — anevoie smuls din stăpânirea unor disperaţi decişi să moară, — a fost cucerit fără sacrificii, datorită inteligenţii şi bravurii unui şef, pe care curând Divizia îl cita prin ordin de zi, împreună cu toţi auxiliarii săi.

INSIGNELE ARMATEI GERMANE

Publicăm mai jos tabloul insignelor şi plachetelor de luptă purtate de soldaţii germani de toate armele:

a) Intreaga armată:

1. Placheta Narvik
2. Placheta Cholm
3. Placheta Crimeei
4. Insigna de Vitejie şi Merit pentru membrii popoarelor din Răsărit.

b) Armata de uscat:

1. Insigna de asalt a infanteriei, în argint
   Insigna de asalt a infanteriei, în bronz
2. Insigna de luptă a tancurilor, în argint
   Insigna de luptă a tancurilor, în bronz
3. Insigna de asalt
4. Insigna antiaerienei de uscat
5. Insigna specială pentru distrugători de tancuri, etc., prin lupte individuale
6. Banderola „Creta"

c) Marina de război:

1. Insigna de război a submarinelor 1939
2. Insigna de război a distrugătoarelor
3. Insigna de război pentru unităţile căutătoare de mine, submarine, vânătoare şi siguranţă
4. Insigna de război pentru crucişătoarele auxiliare
5. Insigna de război a flotei
6. Insigna de război a vedetelor rapide
7. Insigna de război pentru artileria marinei
8. Banderola „Creta"
9. Insigna pentru sfărâmătorii de blocadă

d) Aviaţia:

1. Insigna sborului pe front (în bronz, argint şi aur) pentru aviatori de vânătoare, de luptă, de recunoaştere, de transport
2. Insigna de luptă a artileriei antiaeriene
3. Insigna de luptă terestră a aviaţiei
4. Banderola „Creta".

O INTÂLNIRE CU MAIORUL GRAF,
CEL MAI VICTORIOS AVIATOR DE VÂNĂTOARE

Maiorul Graf şi-a doborît, după cum anunţă comunicatul înaltului comandament german, al 202-lea adversar. Aceste victorii au fost obţinute de maiorul Graf, cel mai victorios aviator de vânătoare din lume, într'un timp neînchipuit de scurt. Reportajul nostru povesteşte o întâlnire cu maiorul Graf după cea de-a 160-a victorie aeriană a sa.

Vestea trece repede din gură în gură şi pe front, acolo unde oamenii au în general atât de mult de lucru cu propriile lor îndatoriri, încât aproape că nici nu mai pot lua în seamă altceva: „Graf şi-a doborît astăzi al 160-lea adversar". Vestea se răspândeşte cu iuţeala fulgerului pe la toate aeroporturile de campanie ce se află în apropiere.

Il prindem pe locotenent la telefon. O voce ne anunţă în dialectul şvab: „Aşa, bine, veniţi aici mâine-de dimineaţă între 7 şi 8 şi 15 minute, cam pe atunci mă întorc din primul zbor la inamic!"

Se luminează de ziuă, o dimineaţă senină ca întotdeauna. Suntem punctuali la locul de întâlnire, Oamenii ne spun că locotenentul se va întoarce în curând. In timpul acesta ne întreţinem cu personalul său de teren. Ei ne informează că locotenentul „doboară în fiecare zi câţiva tovarăşi". Cu câteva zile înainte îl doborîse pe al 150-lea Oamenii lui i-au sculptat un scut splendid din lemn cu strigătul de luptă al escadrilei: „Karaia!" şi cifra 150. N'au trecut decât câteva zile şi locotenentul a mai doborît zece bolşevici, iar ei i-au scris cu cretă pe tablă un „160". Toată lumea era veselă. Această doborîre însemna în acelaş timp şi a 600-a victorie a escadrilei.

„Karaia". Acesta este cuvântul ce răsună prin aer, atunci când Graf şi oamenii săi îi vânează pe cer pe bolşevici. Este un cuvânt malaiez şi înseamnă „negresa". Aviatorii i-au auzit pe un disc şi le-a plăcut aşa de mult încât l-au ales ca strigăt de luptă.

Un Me 109 împunge aerodromul şi se clatină. „A mai doborît unul!" strigă oamenii. „Nu, nu e el, este aghiotantul lui", răsună strigătele învăluitoare.

Graf nu vine, încă, deşi şi-a depăşit timpul. „Zboară întotdeauna până la ultima picătură de benzină", se spune. Dar apoi soseşte galbenul „11" şi aterizează fără să se clatine. Din avion coboară un bărbat de statură mijlocie, suplu cu faţa uscăţivă şi severă, cu nasul de un caracter pronunţat acvilian şi cu ochii pătrunzători, luminoşi verde-cenuşii.

Ne salută râzând. Pornim cu el peste aerodrom spre cortul lui simplu. „De data aceasta n'a fost nimic", ne spune el. „Trebuie să salut azi dimineaţă pe un general român, aşa că mi-am întârziat plecarea, iar când am ajuns în spaţiul de luptă, tovarăşii nu mai erau acolo. Trebuie să zbor mult, atunci le dai de urmă".

Ne poftesc să luăm gustarea cu el. In faţa cortului se află o masă făcută dintr'un capac de ladă de bombe cu bănci de cele patru laturi. Ni se pune înainte pâine cazonă, unt, roşii, carne rece şi cafea, totul simplu şi fără lux. De jur împrejur se întinde stepa nesfârşită.

Locotenentul stă la masă cu piloţii săi. Fie ofiţer sau sub ofiţer ei zboară laolaltă, se salvează reciproc din situaţii grele, îşi iau gustarea tot împreună. Se află laolaltă plutonierul major Süss cu 57 victorii, şi sergentul major Damers cu 63 victorii. Toţi poartă Crucea de cavaler. Locotenentul este mândru de aceasta şi mai ales e mândru de faptul că sublocotenentul Steinbatz, purtător al Crucii de Cavaler cu frunze de stejar şi spade, care a căzut, provenea din escadrila lui. Aceasta a fost cea mai grea pierdere pentru locotenentul Graf şi oamenii săi.

Apoi la masă se mai află subofiţerul K. aghiotantul, care a doborît un avion inamic în dimineaţa aceasta. Este al 22-lea şi toate aceste aparate au fost doborâte de subofiţer într'un timp scurt, el aflându-se pe front de abia o lună.

„Mă ocup eu însu-mi de fiecare om nou", spune locotenentul. Mai întâi îi pun să zboare cu unul din piloţii mei încercaţi, apoi mi-i fac aghiotanţi. „Oamenii - râd, toţi au trecut prin aceasta; ei au învăţat siretlicurile bunului aviator de vânătoare dela şeful lor, care stă aci asemeni unui tată cu fiii săi. Tânărul subofiţer K. pare să fie deosebit de bine văzut de profesorul său.

Graf, care cu victoriile sale se află în fruntea tuturor aviatorilor de vânătoare germani, cedează oamenilor săi multe din doborârile pe care le-ar putea face el însuşi. Atunci el zboară în apropierea lor şi-i corectează prin telegrafie. Aşa s'a întâmplat şi astăzi. In timp ce provizia de benzină era pe sfârşite, se întorceau sburând la mare înălţime spre casă. In drum întâlnă un bombardier sovietic, care se îndrepta spre Vest, probabil pentru a ataca aerodromurile noastre. Locotenentul se pune în spatele bolşevicului, ţinti pervazul bordului şi trase până când acesta, probabil atins, încetă focul. Apoi comandantul escadrilei cedă aghiotantului său avionul, pe care acesta îl doborî. Un om din echipaj se putuse salva cu parașuta.

In timpul discuţiei, locotenentul face mereu observaţiuni practice, de cum trebuie să acţioneze în cutare caz. Dacă se zboară acum înapoi la mare înălţime întâlnesc cu siguranţă avioane inamice.

„Trebuie să zbori mult, atunci le dai de urmă", repetă râzând locotenentul. El nu şi-a scos încă combinezonul, dintre reverurile căruia străluceşte Crucea de Cavaler cu frunze de stejar şi spade.

Hans Hempe
Corespondent de război

TANCURILE CUCERESC MUNŢII

Intinsele ţinuturi dintre Don şi Kuban, nesfârşitele orizonturi dintre Rostov şi Maikop — acestea au fost teatrele de luptă cele mai potrivite pentru tancurile germane. In mersul lor străbăteau nesfârşitul şi sdrobeau tot ce încerca să le ţină piept. Acum tancurile stau în faţa fortăreţei uriaşe a Caucazului de Răsărit.

O fortăreaţă din piatră şi stâncă, din ghiaţă şi zăpadă, care vrea să o preasc victoriosul marş. O mantie sclipitoare de zăpezi veşnice acoperă depărtările ce se înalţă până la cer; fâşii albe atârnă până jos peste stâncile întunecate. Din câmpie încep să se ridice înălţimile rotunjite şi pleşuve, care formează puternicul baraj de piatră în avantpostul munţilor măreţi. Aici, pe aceste înălţimi stau acum tancurile. Le-au înfrânt după ce bolşevicii încercaseră încă odată să-şi strângă laolaltă trupele sdrobite şi risipite, după ce Timoşenco făcuse încă odată totul pentru a opri definitiv Diviziile germane la Terek.

Au voit bolşevicii să păstreze ceea ce era de multă vreme pierdut. Pe primele înălţimi şi munţi ai Caucazului răsăritean stau tancuri germane şi grenadieri de tancuri, stau infanterişti şi antiaeriana, iar bolşevicii se retrag tot mai adânc în fortăreaţa lor de piatră. Opt zile întregi a durat bătălia tancurilor la Terek, opt zile întregi diviziile blindate au luptat crâncen la poalele pereţilor stâncoşi.

Câmpul de bătălie care a rămas în urmă între lanurile uscate de floarea soarelui şi porumbiştile culcate la pământ între coline şi şesul jos, înfăţişa privelişteaa unei imense grămezi de epave. Stăteau acolo tancurile bolşevice arse, cu mărunţaele scoase, cu şenilele întinse ca nişte şerpi morţi. Leşurile soldaţilor ruşi acopereau câmpiile şi umpleau cu vârf gropile şi şanţurile; toţ ceeace fusese odată armă stătea acum îngrămădit ca fier vechi: tunuri, camioane de fabricaţie americană, muniţie.

Bolşevincii au făcut tot ce au putut. Când s'a dezlănţuit furtuna tancurilor, când Divizia a pornit năvalnic, s'a înălţat deodată în faţa un zid de foc. In umbra zidurilor stâncoase sclipeau cu sutele gurile de foc. Avioanele de bombardament îşi revărsau încărcătura şi Rate străbăteau văzduhul în sbor adânc. Se dezlănţuise iadul şi pământul părea că stă să se năruie. Toate calibrele atacau tancurile. Coloşii de oţel roiau. Fără acoperire, la îndemâna tuturor înălţimilor, trebuiau să înainteze neîncetat către munţi. Artileria bolşevică părea că vrea să sfarme crestele.

Aşa a fost zi după zi niciuna fără luptă niciuna fără atac. Fiecare munte era o cetăţuie, fiecare colină un fort, fiecare sat o cazemată, peisagiul întreg semănat cu poziţii de câmp şi cu tunuri antitanc. Opt zile a durat vacarmul bătăliei, opt zile tunetele groaznice au făcut să bubuie munţii în ecouri nesfârşite. Grenadierii de tancuri au depăşit maşinile, au ocupat vârfurile, au străbătut munţi şi văi şi-au deschis drum luptând fără odihnă. Omul şi motorul au făcut lucruri neînchipuite. Tancurile se îndreaptă către Sud. Acolo, undeva e o nouă ţintă... (ESS).

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

144. Calea; 145. Capul; 146. Capra; 147. Cartea; 148: Casa cu oamenii; 149. Racul; 150. Călărețul; 151: Cățea; 152 Pieptenii de lână; 153. Pietrele de moară.
154. Picăturile de ploaie; 155. Ciopoțelul; 156 Cărămizile; 157. Colțurile camerei; 158. Picioarele și coada calului; 159. Cuptorul; 160. Luleaua; 161. Ciomagul; 162. Călcâile; 163. Căldarea; 164. Căldarea și securea; 165. Cântarul; 166. Candela; 167. Albie; 168. Corabia; 169. Cârligele de împletit; 170. Acele de împletit; 171. Cârligul ciobănesc; 172. Castana; 173. Broasca și cheia;

174. Am o fată foarte frumoasă, de cuișe atârnată, când o iei în brațe — și o privești în față, o strângi cu dragoste, și'n gură o săruți, te saturi de miere — și nu-ți vine să o lași.

*

175. La picioare, răschitoare, îndărăt poartă cu soare, și la cap un pieptene are.

*

176. Mic sânt, drac sânt — toată lumea o vorbesc.

*

177. Când făt eu, trei mă țin, și puii mei, 'napoi, în urmă, rămân.

*

178. O biserică fără intrare, fierbe de lume ce are.

*

179. Intind funie și strâng gheme.

*

180. Frumos și duios, peste coline șede aruncat.

*

181. Niște cățel aleargă în pădure să scoată iepuri.

*

182. Douăzeci de frați cu plăcile în cap.

*

183. Cloșca albă când vine, puii toți îi răspândește, cloșca neagră îi ia la sine, și cu aripile îi învelește.

*

184. O nevastă gătită, de toți e sărutată.

*

185. Ce-i gros și n'are os și când l-aduni unde vrei îl pui.

*

186. Ce-s doi frați, ce tot se sărută?

*

187. Am un bou roș, unde el paște, earba nu crește.

*

188. Tatăl încă nenăscut, fiul în cer pornit.

*

189. Unde te duci, funie lungă? Ce mă-ntrebi, la fund aprins?

*

190. Mică-i și prăpădește.

*

191. Cine-i care dezmierdat murmură ca un întristat.

*

192. Negru deasupra, negru dedesupt, nevasta în mijloc.

*

193. Un apar cu floarea în cap.

*

194. Ploșca cu mine o port, mâinele într'însa de-mi pun.

*

195. Un catâr mic, încărcat cu scândurele.

*

196. Viul naște pe cel mort, și mortul naște pe cel viu.

*

197. In jurul casei, stau lumânări atârnate.

*

198. Ce nod cu gura se înoadă și cu mâinile nu se deznoadă.

*

199. Când iei crește, când dai scade.

*

200. O biserică rotundă pe un stâlp lucrată.

*

201. O biserică cu cai albi

*

202. O biserică verde, cu icoane roșii.

*

203. Mama sta și tata-i da.

MÂNĂSTIRILE BUCOVINEI

I) In razele sclipitoare ale soarelui dealurile „Moldovei de Sus" luceau de frumusețe, înfigând în sufletul meu săgeata celui mai viguros românism. Nici când nu m'am simțit mai mândru, mai demn de naționalitatea mea, ca în fața lăcașurilor sfinte ale Bucovinei. Căci acest colț de țară nu este numai o „veselă grădină", întrebuințând comparația poetului, ci și un mare muzeu de artă românească, prin acele comori de spiritualitate dar și de artă ce sunt mânăstirile de acolo. Mai de fiecare deal sau albie de râu, răsare în bătaia soarelui un sfânt lăcaș, o comoară de artă, un tainic izvor de patriotism. Căci o mânăstire din Bucovina nu e ca oricare alta. Ea a rămas strajă în cursul secolelor contra puhoiului străin, murdar și hrăpăreț, zic a rămas de strajă, voind a spune tuturor, mai ales nouă Românilor veniți din alte drumuri de țară: „Eu sunt forța vie a neamului românesc de ieri, de azi, de mâine.

Sunt biruința și înfrângerea unui popor, a cărui vitalitate nu a fost zdrobită nici de sabia Turcului, nici de urgia slavismului venit asupra lui cu crucea în frunte, dar în dosul căreia rânjea fiara cutropitoare, nici de solidaritatea iudaică ajunsă până în fund de sat, nici de disciplina marelui imperiu de ieri.

Eu sunt astăzi spre a vorbi fără cuvinte despre suferința sau biruințele lui Ștefan cel Sfânt și a ostașilor săi, despre sufletul curat al miilor de Români și Romånce pe care i-am strâns la sânul meu și le-am întărit cugetul cât și brațul.

Eu sunt acea pildă vie a recunoștinței. Priviți-mă: sunt toată o podoabă. Ochii plânși și mâinile slăbite ale Domniței lui Ieremia Movilă mi-au dat această pânză ca să-mi acopere lespedele. Discuri de marmoră, dantelă în piatră, sfinți de culoare și lumină, lemn rotunjit în fel și chip, zăbrele de fier și arcuri, iată ce mi-au dăruit țăranii, boierii, domnițele, voevozii și meșterii Apusului".

Vă veți întreba dece? Fiindcă era în sufletul lor o tainică dorință, împletită în credința către Cel de Sus, în admirația spre frumos și în iubirea de pământ muncit de ei de mii și mii de ani.

Intr'adevăr, mânăstirile bucovinene au avut acest mare rol în desvoltarea poporului nostru. Am spus că au fost forța vie a neamului românesc, înțelegând mai ales prin aceasta rolul cultural în slujba cărora au stăruit întotdeauna. Să ne aducem aminte că primele texte de limbă românească, acel codice Voronețian, după cum arată chiar numele, a fost aflat la Voroneț. Căci mânăstirea înainte însemna un centru puternic de cultură de unde radia lumina spre toate sufletele. Și mai știm că la început cultura nu era românească. Marea revoluție cărturărească, desbrăcarea de slavismul ucigător, s'a făcut acolo, în acele părți nordice de țară. Prin mânăstirea Voroneț și celelalte, începe graiul românesc să fie transpus în cărțile frumos scrise de mână, adevărate opere de artă cu care ne putem mândri. Iată cum încă de pela 1450, mânăstirea bucovineană a fost un cuib puternic de românism, de patriotism. Cum astăzi avem anumite probleme de rezolvat, bunăoară pe aceea evreească, tot astfel și pe atunci curentul naționalist, dacă l-am putea numi cu acest termen, avea misiunea să dea neamului o literatură scrisă în limba lui. Pentru aceasta ne trebuia mai întâi o limbă literară, pe care am căpătat-o după mlădieri de sute de ani. Piatra de temelie a limbei noastre literare a fost pusă în acele mânăstiri.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Neapole

Golful napoletan din fată sta ca un semicerc măreț înaintea noastră. Mai întâiu, Capul Misen, cu viile unde creștea oarecând faimosul vin de falerno, lăudat de poeți în cântece banice, înainte de a fi cunoscut cel de Champagne, tocmai ca acesta. Baia, cu templul Venerei și cel vecin al lui Mercur, ca și cum anticitatea ar fi prevăzut patimile lumii nouă, de ea necunoscute, cum adepții unei divinități, de nevoie, caută să invoace pe cealaltă. Marea Moartă, Câmpiile Eliseene, Muntele Nou, răsărit într'o noapte ca o ciupercă, prin virtutea vulcanică. Pozzuoli, cu templul lui Joe Serapiu, jumătate inundat de apa Mării, apoi muntele Pausilip, sămănat cu vile și grădini paradisiace.

Orașul Neapole, antica Parthenope, ca o regină pe tron, încununată cu castelul Sant 'Elmo, muindu-și poalele în Mare la Castelul „dell 'Uovo", cuprinde grațios fondul mijlociu, și Capo-di-Monte, ca un baldachin, decorat cu pini pitorești, în formă de umbrele colosale, întinse, se ridică din'apoi.

Mai departe, spre Apus, muntele Soma sau Vesuviul ca din pipă gigantică pururea fumegă; noaptea însă arătând para focului ce scoate di rărunchii pământului, niciodată ostenindu-se. In sfârșit orașele desgropate după șeptesprezece veacuri, Herculanul și Pompei, împrejurate de vii și plantații de bumbac, sunt încadrate de Capul Sorentin, de unde până la noi ajunge mireasma florilor de portocali ce-l adumbresc.

In adevăr, Neapolul merită a se chema „grădina Italiei", și mi-ar fi părut rău să nu fi venit a vedea acest raiu pământesc. (Descris la 1839 de Ion Cadru Drăgușanu).

Cucerirea lui Traian

Un pod se făcu peste Dunăre, însă nu la vadul care fusese întrebuințat întâia oară, ci mai jos pe râu, acolo unde se ridică astăzi, de pe la 1830, orașul Severin și unde în evul mediu a fost o cetate ungurească a Banilor Severinului. Un mare arhitect depe vremuri, de loc din Asia, Apolodor, făcu podul acesta, care a fost așa de trainic clădit încât și astăzi când scade apa, se văd urmele picioarelor lui. Data aceasta, Romanii intrară în cuprinsul Olteniei noastre îndreptându-se către însuși cursul Oltului, pe care-l urmară apoi până la una din trecătorile care duc în Ardeal.

Acuma Dacii nu se încumetă să dea o luptă; totuși Sarmisegetuza, lângă care ajunge Impăratul după multă greutate și cu multe pierderi, nu voi să-și deschidă porțile. Aici, în cetatea regală, muriră fruntașii Dacilor, bând venin din cupele cu care petreceau la masă după biruință. Decebal se pierdu în văile muntelui; Romanii nu-l putură prinde viu, ci găsiră numai trupul marelui lor dușman, care-și făcu singur sfârșitul. După moartea lui nimeni nu se va găsi pentru ca să ducă mai departe împotrivirea, care ar fi fost zădarnică. In anul 106 dela Hristos, Dacia era acum provincie romană.

Ultima încercare a barbarilor din răsăritul Daciei de a-și apăra neatârnarea a fost zdrobită în văile granitice înguste ale Dobrogii. In amintirea acestei biruințe s'a ridicat un mare monument de pomenire, împodobit cu chipuri de barbari îmbrăcați în haine sarmatice, care stătea până mai dăunăzi acoperit de pământ, lângă satul Adam-Clisi (turcește: Biserica Omului, după chipul de om. de Impărat, care se vedea de-asupra movilei). Tot în Dobrogea s'a întemeiat o cetate menită să vrednicească numele cuceritorului: Trofeul lui Traian. Iar întru amintirea luptelor de aproape patru ani de zile purtate împotriva Dacilor și pentru nimicirea regatului acestora, s'a ridicat la Roma, de cei d'întâiu meșteri ai timpului, pe temeiul povestirii luptătorilor, un mare stâlp de marmură, înfășurat de jur împrejur cu scene din cele două războaie dacice: Columna lui Traian, acel monument al Impăratului Traian care se vede și astăzi într'o piață ce se înfundă mai jos decât stradele moderne. Dar chipul Cesarului care a hotărât pentru totdeauna soarta acestor pământuri și a creat viața noastră nu mai stăpânește de-a-supra columnei, ci a fost înlocuit în timpuri mai nouă cu statuia Apostolului Petru.

Mitropolitul Dosoftei

Unul dintre cei mai de seamă conducători ai bisericii noastre a fost și Mitropolitul Dosoftei. Născut la 1624, a fost mai întâi stareț la mânăstirea Pobrata. De aici s'a înălțat repede: la 34 de ani era episcop de Huși, un an mai târziu episcop de Roman și în 1671, în a doua domnie a lui Duca-Vodă, e ales Mitropolit al Moldovei.

Noul Mitropolit avea în urma lui o muncă grea pe tărâmul culturii și venea cu intenția de a reînvia activitatea cărturărească din epoca Domnitorului Vasile Lupu. Reface tipografiile, reorganizează biserica, dar mai ales traduce cărți de slujbă religioasă.

Cartea de căpetenie a vieții sale e Psaltirea în versuri. Până la el nimeni nu mai scrisese, la noi, în versuri, după cum în întreaga literatură ortodoxă nu se găsește tradusă Psalmii în versuri. Multe din versurile lui au avut o largă circulație, pătrunzând în popor, pentru ca apoi să meargă din gură în gură ca o creație a poporului. Iată câteva versuri de mare frumusețe:

Fiara codrilor cea multă
Toată de mine ascultă;
Și de zimbrii am cirezi multe:
Păsări încă am cu cârduri
De se țin de hrană'n câmpuri.
. . . .
Și cu urlete ploi mari vărsa tare,
De fierbeau undele'n beznă, ca'n căldare,
Și din nouri mergea freamăt și săgete,
Să 'ngrozească Egiptenii
Glasul tunetului tău trosnea'n roată
De-ți lumina fulgerele lumea toată.
S'au strămutat de cutremur tot pământul,
Când a tăiat cale'n mare cu cuvântul.

Cugetări

Leneșul uită că fericirea negativă nu se poate.

*

Este și o activitate fără scop, neastâmpărul, care te face să prețuiești lenea.

*

Poți învăța în patru feluri: pentru școală, pentru viață, pentru tine și pentru orișicine.

*

A ști carte nu înseamnă a ști inteligențe.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

58. La plecare sunt deja pe drum 7 vapoare, fiecare la o zi distanță de altul. Intâlnim pe zi două vapoare, iar pe tot parcursul 13. Al 14-lea tocmai intra când plecam noi, iar al 15-lea pleacă când ajungem; 59. Avem 7 baloane de vânzare. Primul cumpărător a luat jumătate din stoc și ½ balon, adică 3½+½=4. Din restul de trei al doilea cumpărător a luat jumătate, adică 1½ plus ½, adică în total 2 și al 7-lea ne-a fost oferit nouă; 60. Se taie hârtia cât moneta, se așează peste monetă, se ține moneta orizontal cu hârtia deasupra și se dă drumul. Hârtia și moneta ajung jos în acelaș timp; 61. Un bilion secunde dă cam 30.000 ani; 62. Literele alfabetului pot fi aranjate în 600.000 quadrilioane de feluri. Deși sunt numai 24 de litere, toți oamenii pământului ar trebui să scrie zilnic 40 pagini timp de peste un milion de ani ca să poată nota toate aceste aranjamente posibile; 63. Demostene n'avea dreptate pentrucă și la luna plină se vede mai puțin de jumătate de lună, iar soarele luminează mai mult decât jumătate din pământ.

64. Intr'un parc departe, era o piatră mare, pe care se aflau săpate niște cifre și o împărțeală în casete foarte ciudată. Să arătăm și noi așa precum erau, în ilustrația de față. S'ar părea că în casetele goale trebuiau să fie cifrele 1, 2 și 4 doarece 3×5 și 5×3 par să fie o indicație în sensul în care se rezolvă problema. Să încercăm să vedem dacă nu-i posibil să așezăm cifrele lipsă 1, 2 și 4 în așa chip, încât adunate de sus în jos, sau dela stânga la dreapta, fiecare rând să dea totalul 15.

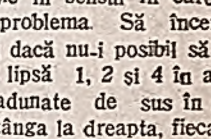

65. Un tinichigiu vine la un prieten și-l roagă să-l lămurească, cum poate să satisfacă pe un client, care-i cere ca, din placa de metal de forma din figură, să-i taie un sfert, fără ca să schimbe forma.

Prietenul l-a lămurit.

Dar dvs. știți cum se face?

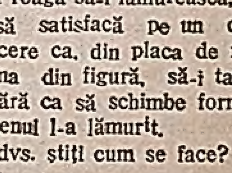

66. Un poznaș a întins în grădină 4 sfori, așa cum arată figura. El zice așa: „Inchipuieți că fiecare sfoară are capete mai lungi". Și pune problema: „leagă câte două capete între ele, astfel ca atunci când ridici sfoara, să ai un cerc".

Noi vom înlocui capetele sforii cu o linie cu creionul și le vom lega desenând. Dacă am legat bine, trebue să plecăm cu creionul dintr'un punct și să ajungem, urmând sfoara, la punctul de unde am plecat.

AŞA LUPTĂ OSTAŞII NOŞTRI!...

Un episod din glorioasele lupte de pe frontul Stalingradului

Noapte de August, în stepele Volgei, luminată slab de licărirea stelelor şi de ochii roşii ai incendiilor dela orizont. Ard gările şi depozitele de cereale, ard satele, ard ierburile uscate de secetă. Pe unde s'au retras hoardele bolşevice totul e pârjol.

După multe zile de mars istovitor şi de lupte crâncene prin stepa fără apă şi fără capăt, unde singurele vietăţi sunt cămilele, lăcustele, şerpii, păianjenii uriaşi şi oamenii cari se urăsc şi se încleştează într'o luptă fără de cruţare, pe o arşiţă dogoritoare, prin furtuni de praf, când totul dispare din faţa ochilor şi gâtul ţi-e uscat, gura arsă şi buzele crăpate, iar ochii înroşiţi şi umflaţi ca nişte cepe, ostaşii unui regiment de dorobanţi, înaintând victorioşi spre Volga, au poposit în apropierea satului Generalow, organizând imediat poziţia.

Pe la două din noapte, toba „Catiuşei" vesteşte atacul inamic. Pândarii armelor automate din batalionul al doilea anunţă pe ai lor să fie gata pentru primirea duşmanului, căci şopârlele roşii s'au apropiat prin bălării până la câteva sute de metri de poziţia noastră, atacând în flancul drept cu forţe mult superioare, compania II-a.

Compania căpitanului Zamfiroaia, din stânga batalionului, în sectorul căreia acţionau cu foc plotoanele de mitraliere ale locot. Fotescu Ion, şi sublt. Câmpeanu Petre, rezistă atacului puternic al inamicului, care ajunsese la 50 de metri în faţă.

Văzând că nu pot înainta în această direcţie, ruşii caută să se strecoare prin dreapta, ocupând o parte din înălţimile cari se aflau în sectorul companiei a cincea. Sublt. Câmpeanu Petre rezistă cu eroismul pe care l-a dovedit în toate luptele grele de astă iarnă până acum. Fiind bătut şi de front şi de flanc, repliază o grupă, cu care face faţă flancului descoperit.

O ploaie ucigătoare de brandt-uri şi de arme automate cade fără încetare peste grupele de mitraliere.

Văzând că puhoiul duşman creşte mereu şi se apropie, sublt. Câmpeanu nu se descurajează şi, ştiind moartea, se aruncă la mitralieră, o încarcă singur şi trage în secerare. Valul duşman se apropie tot mai ameninţător, dar numai până la o linie, unde gloanţele sublt. Câmpeanu îi culcă morman, unul peste altul. Tot focul inamic se concentrează asupra lui, dar netemător în faţa morţii, el luptă înainte ca un brav.

La stânga lui, inamicul este oprit la cincizeci de metri de focul mitralierelor locotenentului Fotescu.

Ruşii pregătesc asaltul dar armele automate din plotonul sublocotenentului Lucan îi opresc pentru moment. Sublocot. Lucan văzând că inamicul ameninţă cu asalt plotonul său, pune mâna pe armă şi trage cu disperare până când un glonte îl loveşte.

Doi ostaşi îl târăsc la o parte de sub focul inamic spre a-l pansa. In timp ce sanitarul îi lega rana dela piept, îşi adună ultimele puteri şi cu glasul slăbit întreabă:

— Cine trage?

— Ai noştri.

— Spune băieţilor să continue tragerea! şi cade în braţele sanitarului.

In timpul acesta inamicul se pregăteşte de asalt spre a pune mâna pe restul înălţimilor, unde rămăsese neclintit locot. Fotescu cu mitralierele sale şi o parte din compania a cincea. Artileria, brandt-urile şi armele automate duşmane le deschid drum. Ruşii pornesc la asalt, aruncând grenade şi strigând „urrri.... urrri" „şi predai rumanschi". Vreo cinci din ei isbutiseră să se apropie la cincisprezece metri de grupa de mitraliere a Serg. T. R. Ţiţirigă Ion, la care se găsea şi locot. Fotescu. Servanţii, îmbărbătaţi de comandantul lor, trag meru cu mitralierele în timp ce locot. Fotescu şi Serg. T. R. Ţiţirigă ochesc cu armele în ţintele cari li se păreau uriaşe, în matahalele cari se apropiau urlând cu mantalele fluturând. Cei mai periculoşi, cari voiau să se arunce în şanţuri sunt doboriţi. Strigătele de „urrri" se transformă în vaiete şi sbierete. Unii încearcă să se mai ridice, din urmă vin alţii, răsăriţi, câtă frunză şi iarbă, ca din pământ. In spatele lor, în buruieni se aud strigătele şi înjurăturile comisarilor şi politrucilor. O grenadă loveşte pe comandantul unei grupe de mitraliere, caporalul Bodârlău Iosif. Soldatul Buzatu Constantin, rămas servant, continuă să încarce şi să tragă.

Văzând că nu poate să pătrundă în poziţie, inamicul caută iarăşi să se strecoare pe la dreapta. Pericolul mare venea acum din flanc şi din spate.

Locot. Fotescu ordonă mitralierei caporalului Lepădatu, să schimbe direcţia. Comandantul batalionului dă ordin companiei a şasea, ca plotonul de mitraliere al sublt. Hinoveanu C-tin, să contra-atace. Plotonul porneşte la contra-atac, lupta sângeroasă ajunge corp la corp. In fruntea companiei sale cade rănit căpitanul Radu.

Sublt. Hinoveanu, cu ordonanţa lui care nu l-a părăsit nici o clipă, Handron Ion şi cu Serg. Haţegan Petru se luptă pe viaţă şi pe moarte cu vreo douăzeci de ruşi, cu lopeţile şi cu baionetele. In jurul lor se prăvălesc ruşii unii după altul şi cercul se strânge.

In revărsatul zorilor lupta devine extrem de sângeroasă. Grupa de mitraliere a Serg. Petruţ Ion, din sectorul Companiei a unsprezecea, care fusese prima atacată şi silită să se replieze, rămăsese neclintit la postul său şi lupta de trei ore încercuită, fără să ştie aceasta. Văzând că i se împuţinează muniţia viteazul Sergent trimite doi ostaşi. Răzăilă şi Adam, neştiind că inamicul a ocupat postul de comandă al companiei II-a. Cei doi ostaşi se duc, dar în loc să dea peste muniţia lor, dau peste ruşii cari se adăpau dintr'o băltoacă. Nemaiavând timp să fugă şi neavând niciun fel de armă asupra lor, ei sunt făcuţi prizonieri. Pe soldatul Răzăilă, îl dau în primirea unui ciolovec să-l ducă înapoia liniei de foc. Profitând de întuneric şi de neatenţia rusului, Răzăilă îi repede un pumn în barbă, dându-l peste cap şi o ia la fugă prin baltă până la comandantul companiei de mitraliere, căpitanul Farcaş Ion, căruia îi raportează cele întâmplate. Faţă de această situaţie critică, — luptele ajunseseră aproape pretutindeni corp la corp, — fără să mai stea un moment pe gânduri, căpitanul Farcaş, voluntar, ia comanda rezervei batalionului, mergând în fruntea ei şi isbuteşte, prin lupte dârze, să-şi despresoare grupele de mitraliere cari luptau încercuite pe poziţie, să respingă pe inamic şi să ocupe o parte din sectorul companiei a cincea care căzuse în mâinile inamicului. In acelaş timp, comandantul regimentului, văzând pericolul de a fi încercuite, în care se găseau unităţile, dă ordin căpitanului Popa să plece la contra-atac cu compania de pioneri şi compania 10-a.

Acţiunea este încununată de succes şi poziţia este reocupată în întregime.

In urma acestor lupte dârze şi a contra-atacurilor noastre, ruşii au lăsat pe teren câteva sute de morţi, iar răniţii lor cari n'au putut să fie evacuaţi din cauza focului puternic, umpleau câmpul cu gemetele lor.

Aşa au luptat şi luptă ostaşii noştri, pentru dreptul nostru şi pentru Europa nouă.

Serg. t. r. Smeu Dumitru
Reporter de război S. M. P.

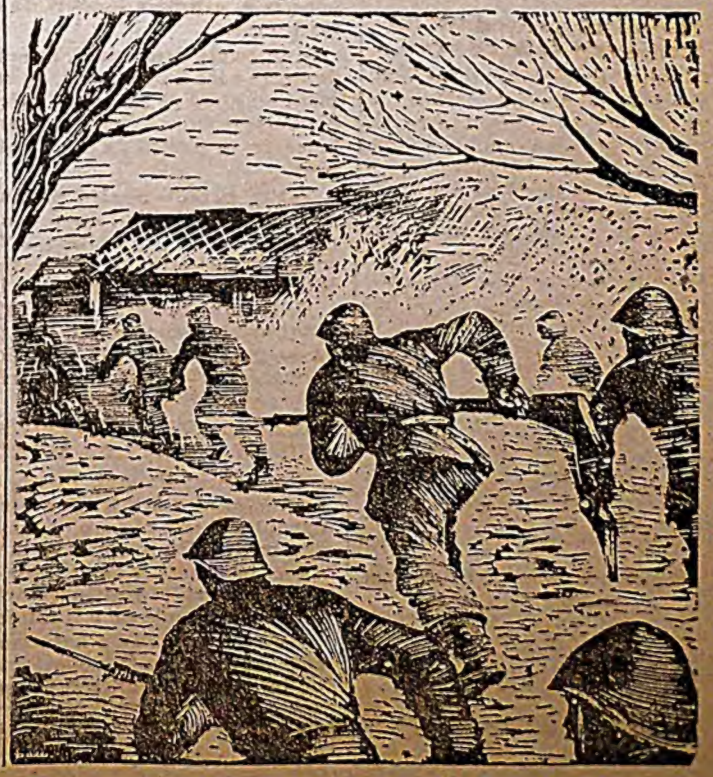

ULTIMELE ŞTIRI

Circulara Marelui Stat Major cu privire la scutiri de concentrări şi mobilizare

Marele Stat Major aduce la cunoştinţa tuturor că nu se va mai da nici o aprobare de demobilizare celor care cer, prin intermediul anumitor autorităţi, instituţii publice şi chiar întreprinderi particulare, pe motivul că sunt absolut necesari serviciului unde se găsesc. Cererile eventual aprobate nu vor fi luate în considerare de autorităţile militare. Tot odată se face cunoscut că Marele Stat Major, nu acordă nici o prelungire a concediilor obţinute dela unităţile de pe front, cererile urmând a fi soluţionate numai de autoritatea care a acordat concediul.

Norme pentru vânzarea produselor agricole

Subsecretariatul de stat al aprovizionării aduce la cunoştinţa agricultorilor:

Toţi producătorii care au cantităţi mai mari de cereale decât cotele fixate pentru consumul gospodăriilor lor le vor putea vinde oricând la federalele institutului naţional al cooperaţiei, la centrala cooperativelor de import şi export, la mori şi la negustorii cerealişti care au mandat de colectare.

Aceştia vor cumpăra toate cantităţile oferite achitând integral şi imediat preţul cuvenit

Noul secretar general la justiţie

D. avocat Ulyse Vasilescu, directorul Contenciosului General al Statului, a fost numit secretar general al ministerului de justiţie, în locul d-lui Paul Porumbeanu, demisionat.

500 vapoare scufundate

După cum anunţă revista lunară nord-americană „Readers Digest", în largul coastei nord-americane din spre Atlantic au fost scufundate în primele şase luni ale acestui an de către submarinele germane 500 de vapoare ale aliaţilor

In Rusia, foametea a început...

Dela 1 Octombrie trecut, raţiile alimentare au fost reduse cu 30 la sută în Rusia.

Lucrătorii întrebuinţaţi în fabricile de material de război primesc pe lună 200 grame de carne. 180 grame de unt vegetal şi 200 grame de zahăr.

Raţia de pâine nu a fost încă redusă, dar micşorarea ei nu va întârzia, dacă grâul comandat în Canada nu va sosi mai curând.

Trimisul preşedintelui Roosevelt face ce vrea,..

Rezultatul călătoriei d-lui Willkie, trimisul special în Rusia al preşedintelui Roosevelt, a revoltat întreaga opinie publică americană. Această călătorie nu a făcut altceva decât să dea satisfacţie germanilor. Deosebit de caraghioasă este însă declaraţia trimisului Statelor Unite făcută la Ciungking când a fost întrebat ce crede despre criticele ce i se aduc. — „Eu sunt Willkie — a spus el — şi fac ce vreau".

Timpul nu mai stă alături de aliaţi

Referitor la discursul ţinut de lordul Halifax, ambasadorul Angliei în Statele Unite, serviciul britanic de informaţii anunţă că el a subliniat că factorul timp nu mai stă de multă vreme alături de aliaţi.

De aceea, nu trebue să se mai creadă că războiul va fi lung şi comod.

Rusia condamnată să rămână singură

Stalin îşi face iluzii aşteptând al doilea front care ar putea uşura situaţia critică a Rusiei. Acest front nu ar fi deschis de aliaţi decât atunci când ei ar socoti că se serveşte scopul şi interesele lor numai. Deşi anglo-saxonii şi-au luat numeroase angajamente Rusia este condamnată să rămână singură.

Bravura fără seamăn a aviatorilor români

La Berlin s'a primit cu satisfacţie relatarea venită de pe frontul Stalingradului, cu privire la participarea aeronauticei româneşti la toate acţiunile ofensive împotriva punctelor de rezistenţă sovietică.

Pretutindeni, simpatia de care se bucură sburătorii români e dublată de o consideraţie specială. In comunicatul marelui cartier general german se scoate în relief participarea bravă a aviaţiei româneşti în lupta contra bolşevismului.

Catedrele din învăţământul militar

Monitorul Oficial publică decizia ministerului culturii naţionale, prin care profesorii secundari numiţi inspectori în învăţământul liceelor militare nu pot funcţiona în acelaşi timp la catedrele ce au în învăţământul secundar, fiind incompatibilitate între calitatea de profesor şi aceea de inspector.

De asemenea profesorii secundari numiţi inspectori în învăţământul secundar nu pot funcţiona în acelaşi timp ca profesori în învăţământul liceelor militare.

Ajutorul de iarnă în Germania

Prima colectă pe străzi a Operii Ajutorului de Iarnă în timp de război, organizată pe cuprinsul Reichului în zilele de 19 şi 20 Septembrie, a avut, ca rezultat provizoriu suma de 25 milioane 300.000 mărci faţă de rezultatul colectei de anul trecut care a fost de 17.800.000 de mărci, înregistrându-se deci un spor de 7.500.000 mărci, adică 41,8 la sută.

Odesa, capitala Transnistriei

După un an de administraţie românească, guvernământul Transnistriei, care până acum a avut reşedinţă la Tiraspol, s'a stabilit definitiv la Odesa.

Cu această ocazie, la Odesa, un sobor de preoţi, în frunte cu părintele Tincoca, a săvârşit un serviciul divin la sfinţirea palatului guvernamental.

Combaterea speculei

O nouă conferinţă a fost convocată la ministerul justiţiei pentru combaterea speculei şi a sabotajului economic. Au participat toţi procurorii, judecătorii de instrucţie, judecătorii supleanţi şi ajutorii dela cele opt judecătorii din Capitală.

In ajutorul crescătorilor de vite

Dată fiind seceta excepţională şi criza de furaje pentru hrana vitelor, ministerul agriculturii care apreciază nevoile crescătorilor de vite, dacă caută ca în acelaş timp să asigure şi conservarea pădurilor a dispus ca în acest an în mod excepţional să se autorize recoltarea de frunzare din păduri, respectând anumite reguli.

Concursuri pentru elevi instructori M. T. R.

Prin înfiinţarea „Munca tineretului român" (aspiranţi şi elevi instructori) a fost legiferată şi înfiinţarea Şcolii de pregătire a cadrelor la centrul de instrucţie Breaza.

Absolvenţii şcolii elevilor instructori sunt asimilaţi cu sergenţii majori din armată. El vor presta în organizaţia „Munca tineretului român" un serviciu obligatoriu timp de 9 ani, cu posibilităţi de înaintare identice subofiţerilor armatei, după care vor fi angajaţi de stat ca elemente auxiliare ale armatei şi ca îndrumători tehnici în comunele rurale respective.

Pentru anul 1942—1943, sunt vacante următoarele locuri:

450 elevi instructori de lucru.

60 elevi instructori de administraţie.

30 elevi instructori sanitari.

Ocuparea acestora se va face printr'un concurs de admitere care se va ţine la Centrul de Pregătirea cadrelor M. T. R. Breaza, cu începere dela 9 Noembrie a. c. ora 8 a. m

Candidaţii trebue să îndeplinească următoarele condiţiuni:

Să fie de origină etnică română.

Să fie sănătoşi, să aibă o construcţie robustă şi să fie prezentabili.

Să nu fie mai mari de 22 ani împliniţi la data de 1.IV.1942.

Examenul pentru şcoala de subofiţeri şi submaiştri auto

Examenul pentru completarea locurilor în şcoala de subofiţeri şi submaeştri auto, care urma să se ţină în ziua de 10 Octombrie 1942, s'a amânat pentru ziua de 20 Octombrie 1942.

Examenul se va ţine la Centrul de instrucţie moto mecanizat (calea Griviţei) Bucureşti.

Elogiul Mareşalului Antonescu

Ziarul spaniol „Domingo" publică un cald şi omagial articol închinat Mareşalului nostru Desrobitor.

Intr'unul din ceasurile cele mai critice ale istoriei sale, scrie revista citată mai sus, Romania şi-a găsit un şef prin a cărui genială călăuzire cu-

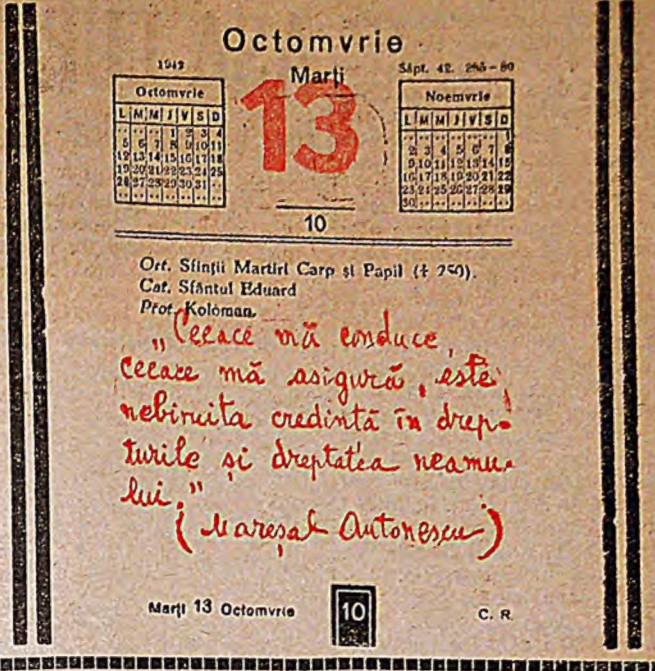

cereşte lauri de vitejie pentru cauza civilizaţiei occidentale.

Naţiunea română şi-a regăsit, graţie acestui şef, încrederea în misiunile sale, reorganizându-şi viaţa economică şi consolidându-şi o armată puternică, care a salvat libertatea şi independenţa ţării, alăturându-se noui politici a Puterilor Axei.

Spiritul eroic al Mareşalului Antonescu a pătruns în sufletul tuturor românilor, ca şi în fiecare din soldaţii săi. A pătruns în români credinţa în destinul măririi Patriei, disciplina şi spiritul militar pe care Mareşalul Antonescu le-a insuflat ţării în ceasurile ei cele mai grave. Victorie după victorie, peninsula Kerci a dat îndeosebi dovada valorii trupelor române, ca şi aceea a măestriei marelui ei şef în arta războiului.

Cea mai grea iarnă pentru bolşevici

Cineva, care a stat ca mine în Rusia Sovietică, scrie un ziarist englez ce a trăit iarna trecută în blestematul „paradis" roşu, a putut să constate că ruşii au folosit drept hrană cadavrele cailor omoraţi pe front. Raţiile alimentare sunt foarte mici şi pentru a le avea populaţia este obligată să facă coadă toată noaptea, astfel încât chiar iarna trecută un mare număr de oameni au murit de foame. Lipsa de cărbuni a fost atât de mare, încât la Leningrad a trebuit să taie arbori din parcuri şi să dărâme casele construite din lemn.

Crimele făptuite de bolşevici

S'au găsit de curând câteva notiţe asupra unei convorbiri telefonice între generalul bolşevic Kasakev, şeful Statului major de pe frontul Briansk şi generalul Pavelkin.

In aceste notiţe stă scris următoarele:

„Nu pricep de ce soldaţii germani luaţi prizonieri de divizia 11, care vă aparţine, au fost impuşcaţi înainte de a li se lua un interogatoriu temeinic". După aceea, se aminteşte comandantului un ordin precedent, în care se spune: „Este interzis ca soldaţii şi ofiţerii germani luaţi prizonieri să fie impuşcaţi sau striviţi sub şenilele tancurilor, în general, să fie ucişi în vreun fel oarecare".

Că toate aceste erau însă numai ordine fără valoare, reiese dintr'un raport al brigăzii 109 blindate, cu data de 2 Iulie, în care se spune: „Din echipagiile a două tancuri germane, 2 au fost luaţi prizonieri, iar ceilalţi 4 hitlerişti au fost impuşcaţi". Iată şi un alt caz, şi anume un raport al diviziei 17 de infanterie de gardă sovietice, în care se spune: „La Barbarevo au fost capturaţi patru soldaţi germani şi lichidaţi pe loc".

Acestea sunt numai câteva din crimele săvârşite de soldaţii şi comisarii sovietici.

Nunţiul apostolic din Bucureşti, în audienţă la Papa

După cum anunţă corespondentul agenţiei DNB, Papa a primit în audienţă particulară pe monseniorul Andrea Cassulo nunţiul apostolic la Bucureşti.

Monseniorul Cassulo, care a plecat Vineri seara din noua spre capitala României, a făcut o vizită şi cardinalului Maglione, secretar de stat al Vaticanului.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE

LA STALINGRAD CONTINUĂ CURĂŢIREA ULTIMELOR CUIBURI DE REZISTENŢĂ BOLŞEVICĂ

La Stalingrad trupele de asalt şi aviaţia de bombardament în picaj germană şi-au continuat acţiunea lor de distrugere a cuiburilor bolşevice de rezistenţă care au mai rămas. Pentru a nu sacrifica zadarnic vieţi omeneşti, Inaltul Comandament German a hotărît să la sub focul artileriei grele şi super-grele, ultimele blocuri de case şi fabrici fortificate.

Şi în zilele următoare, în cursul activităţii de luptă care a continuat, au fost sdrobite de focul cu efect al artileriei pregătiri de atac ale bolşevicilor. Atacuri de uşurare, date de bolşevici în partea de nord a oraşului, au dat greş.

Tot în bătălia pentru Stalingrad, artileria armatei a scufundat două canoniere pe Volga şi a avariat grav altă canonieră, dând lovituri grele căilor de aprovizionare şi instalaţiilor portuare de pe Volga inferioară.

Pe frontul Donului, cu prilejul unei operaţiuni locale germane, au fost distruse numeroase posturi de luptă sovietice, făcându-se numeroşi prizonieri şi capturându-se însemnate cantităţi de arme.

IMPORTANTUL CENTRU PETROLIFER GROSNY ATACAT DE AVIAŢIA GERMANĂ

In sectorul Caucaz, forţele germane, formate mai ales din trupe alpine, sprijinite de formaţiuni aeriene, au aruncat inamicul din alte poziţii. Un grup de forţe bolşevice, care a fost încercuit, a fost strâns pe un spaţiu mic, după zadarnice încercări de străpungere şi este pe cale de a fi nimicit.

Aviaţia germană a dat atacuri concentrice şi prelungite peste noapte cu puternice forţe, împotriva localităţii Grosny, importantă pentru producţia şi rafinarea petrolului sovietic, pricinuind distrugeri foarte mari şi incendii puternice.

In sectorul mijlociu şi în sectorul nordic, acţiuni ale trupelor germane de asalt au fost încununate de succes.

In extremul nord, avioane germane de luptă au operat noaptea trecută împotriva aerodromurilor inamice din Golful Kala.

Dela 29 Septembrie până la 9 Octombrie, 356 de avioane sovietice au fost doborîte în lupte aeriene, 66 au fost doborîte de artileria antiaeriană a aviaţiei, 19 de formaţiuni ale armatei terestre, iar altele 18 au fost distruse pe pământ, astfel încât Sovietele au pierdut în total 459 de avioane.....

GRELE PIERDERI SUFERITE DE AVIAŢIA BRITANICĂ

In Africa de nord, aviaţia a atacat formaţiuni motorizate, poziţii de artilerie şi tabere de corturi britanice în sectorul mijlociu al frontului dela El Alamein, cum şi instalaţiile şi docurile din portul Alexandria, obţinând lovituri în plin asupra obiectivelor ţintite. Cu prilejul unor sboruri de escortă, aviatorii germani de vânătoare au doborît în lupte aeriene 6 avioane britanice fără a suferi pierderi.

In cursul atacurilor date de o importantă formaţiune aeriană mixtă contra câmpurilor noastre de aviaţie, britanicii au pierdut, prin ap: nelor de vânătoare germane şi italiene şi prin focul artileriei antiaeriene, 48 avioane de bombardament şi de vânătoare.

Unul dintre submarinele italiene care acţionează în Atlantic, a torpilat şi scufundat două mari transatlantice engleze.

Tipografia Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ", Bucureşti Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. la Reg. Oficiului Comerţului Bucureşti.

Tipărită la 13. X. 1942